

HIJ IS VERREZEN!

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V. U. : L. OORTS, HEIDEWEG 14, B-2980 ZOERSEL

NR. 124 / JULI-AUGUSTUS 2023

AFGIFTEKANTOOR : ANTWERPEN X

KINDERMOORD

DE MANOEUVRES VAN DE LOGE

IN 1990 dreef de Belgische vrijmetselarij een al lang beraamd plan door: de wettelijke goedkeuring van abortus. De “wet op de zwangerschapsafbreking” werd ingediend door de PS-er Roger Lallemand, lid van de Brusselse loge *Les Amis Philanthropes*, en de liberale politica Lucienne Herman-Michielsens, voorvechtster van de grondwettelijke erkenning van de vrijzinnigheid (op gelijke voet met de erkende erediensten). De wet werd goedgekeurd met een wisselmeerderheid: de christendemocraten in de regering Martens VIII stemden tegen, de socialisten en de liberale oppositie vóór.

Sindsdien kan iemand die een abortus uitvoert of ondergaat tot aan de twaalfde week van de zwangerschap niet meer strafrechtelijk vervolgd worden. Maar ook na die periode kan een ongeboren baby gedood worden « als het voltooiën van de zwangerschap een ernstig gevaar inhoudt voor de gezondheid van de vrouw of als vaststaat dat het kind dat geboren zal worden, zal lijden aan een uiterst zware kwaal die als ongeneeslijk wordt erkend op het ogenblik van de diagnose ». Onnodig te zeggen dat die formulering de deur openzet voor alle mogelijke misbruiken. In het laatst aangehaalde geval is “zwangerschapsafbreking” zelfs mogelijk tot de 40ste week, dus op een voldragen baby die op het punt staat geboren te worden!

Koning Boudewijn weigerde zijn handtekening te zetten onder de abortuswet, wat tot een kortstondige constitutionele crisis leidde. De vorst maakte daardoor het hele land duidelijk dat het hier niet om een *fait divers* ging en dat hij zijn katholiek geloof ernstig nam! Wilfried

Martens bedacht in overleg met enkele grondwetspecialisten een oplossing: de regering verklaarde dat de koning tijdelijk « in de onmogelijkheid verkeerde om te regeren », waarop alle ministers – ook de christendemocraten, van wie er geen enkele ontslag nam – zelf de wet ondertekenden.

En de Belgische bisschoppen? In plaats van koning Boudewijn te steunen, probeerde kardinaal Danneels hem net te overtuigen om de wet wél te ondertekenen. Dat werd veel jaren later bevestigd door verschillende ministers van Staat en gepubliceerd door *DE STANDAARD* (5 april 2015). De kardinaal wou zich niet verzetten tegen een “democratische” beslissing. Maar sinds wanneer zijn de wetten van God onderworpen aan de parlementaire dictatuur van de 51%?

In 2018, toen abortus uit het Strafwetboek werd gehaald en in een aparte wet ondergebracht, gaf de Belgische bisschoppenconferentie een voorzichtige verklaring uit. Onze prelaten « *betreurden* » de schrapping, want zo zou abortus – kindermoord! – geen uitzondering meer zijn, maar een medische ingreep en een recht. Hun woordvoerder Geert De Kerpel zei dat « *vrouwen hiervan het grootste slachtoffer zouden worden, omdat wanneer abortus slechts als een medische handeling zou*

worden beschouwd hun ontreddering en eenzaamheid niet meer serieus zou worden genomen » (vrtnws van 4 juli 2018). En dat was het dan.

In april van dit jaar boog de Kamer zich over de aanbevelingen van een wetenschappelijk comité aangaande de abortuswet. De “experts” werden aangesteld door de rectoren van de zeven Belgische universiteiten die een

« Er is geen duidelijker scharniermoment in de verdere groei en ontwikkeling van een menselijk wezen dan het moment waarop de 23 chromosomen van de vader zich verenigen met de 23 chromosomen van de moeder om een uniek individu met 46 chromosomen te vormen met een eigen geslacht, een individu dat voorheen gewoon niet bestond »

(Dr. Fritz Baumgartner uit Californië)

volledige medische opleiding aanbieden, met daarbij natuurlijk ook de KULeuven voor wie de “K” nog enkel dient om te verwijzen naar een prestigieus verleden en zo buitenlandse studenten te lokken.

De specialisten in het « intentioneel beëindigen van een zwangerschap die de dood van het embryo of de foetus veroorzaakt » (uiteraard zijn de woorden “kind” of “mens” taboe) stelden voor om de abortustermijn te verlengen van twaalf naar achttien weken en adviseerden bovendien om niet alleen medische aandoeningen als reden te aanvaarden, maar ook mentale problemen. De Vivaldi-regering wil de aanpassingen doorvoeren en negeert daarbij de CD&V, die niets beter wist te vinden dan te pleiten voor... veertien weken. De christendemocraten hebben indertijd al gecapituleerd, het enige wat ze nog kunnen is achterhoedegevechten leveren. Hoeveel kiezers in het ooit zo katholieke Vlaanderen liggen trouwens nog wakker van de abortuskwestie?

Onze bisschoppen konden niet anders dan een standpunt in te nemen, maar iedereen en al zeker de Loge wist vooraf dat het geen donderpreek zou worden, maar hoogstens een bedeesd geblaas. Op 26 april publiceerde kardinaal De Kesel namens de bisschoppenconferentie een tekst waarvan het enige doel lijkt te zijn: in geen geval potten breken. Volgens de Belgische kerkvorst « *kunnen omstandigheden mensen radeloos en uitzichtloos maken. Maar dan stellen dat het om een medische ingreep gaat, doet geen recht aan wat de betrokkenen zelf ervaren en beleven. Waarom dan nog raad en hulp vragen? Te meer omdat zelfs mogelijke alternatieven beter niet ter sprake komen, zoals eveneens wordt voorgesteld. Een luisterend oor en begeleiding zijn toch kostbaar?* » Een benadering op kousenvoeten van prelaten die vooral hun gezworen vijanden niet willen choqueren.

De kardinaal besluit: « *Onze samenleving heeft het steeds moeilijker met alles wat onze plannen doorkruist en onze levenswijze verstoort. Het geldt voor wie oud of ziek is, voor armen en vreemdelingen, voor mensen op de vlucht. Dat geldt ook voor het ongeboeren leven. Dat is het wat paus Franciscus in zijn encycliek Laudato Si schrijft: Wanneer de persoonlijke en maatschappelijke gevoeligheid voor het erkennen van nieuw leven verloren gaat, verdwijnen ook andere vormen van openheid die waardevol zijn voor de samenleving.* » Samengevat: het is allemaal heel jammer, die straffeloosheid van kindermoord op steeds grotere schaal, maar als het soevereine Volk spreekt, moet de Kerk zwijgen...

DODENDANS

In Frankrijk was het Simone Veil, minister van Volksgezondheid onder president Giscard d'Estaing, die abortus uit het strafrecht haalde met de wet van 17 januari 1975. In 1979 werd deze wet, die

bij wijze van experiment was ingevoerd, definitief bekrachtigd; dat jaar vonden bij onze zuiderburen tweehonderdduizend abortussen plaats! Vanaf 1982 werd het liquideren van een ongeboeren kind terugbetaald door de sociale zekerheid.

In april 1979 publiceerde de Franse bisschoppenconferentie een verklaring naar aanleiding van de abortuskwestie; de voorzitter van de bisschoppelijke commissie voor het gezin, Mgr. Duchène, gaf op hetzelfde moment een interview aan het dagblad *LA CROIX* om de verklaring toe te lichten. Voor abbé de Nantes was dat interview de aanleiding om een vlijmscherp artikel te schrijven onder de titel *DANSE MACABRE*. Bij ons weten heeft niemand duidelijker het plichtsverzuim van de hedendaagse geestelijke overheid aan de kaak gesteld en daarom geven wij er hieronder de vertaling van:

« Het is absoluut noodzakelijk om de tekst van dit interview te bewaren, om nooit te vergeten wat de geest en de toon waren van de Franse bisschoppen in het jaar Onzes Heren 1979, hun manier van denken en spreken, hun mentaal en moreel niveau – om over hun geestelijk en christelijk niveau maar te zwijgen – aan de vooravond van wat slechts een parlementair schijn debat zal zijn. Daarin zal het nochtans gaan over een Franse genocide, over de geordende en gelegaliseerde moord op honderdduizenden onschuldige ongeboeren kinderen, gedood door hun eigen moeders met de toestemming en de hulp van de republikeinse staat en het volle begrip van de katholieke Kerk.

« Veelbetekenend is wat Mgr. Duchène antwoordt op de vraag: “Wat zou u zeggen aan al diegenen die een standpunt van de Kerk over abortus verwachten of er ongerust over zijn?” Antwoord: “Ik zou willen doen begrijpen dat de Kerk niet wil ingaan tegen het menselijke geluk. Ik wens uit alle macht te verklaren dat wij vóór alles het geluk van de gezinnen nastreven. Het verbod op abortus heeft geen ander doel dan mannen en vrouwen te helpen een gelukkig bestaan te leiden waarin zij zich kunnen ontplooien overeenkomstig hun roeping. Vaak lijd ik eronder te zien dat de Kerk beschouwd wordt als een instelling die verhindert om mee de rondedans te doen [*qui empêche de danser en rond*], terwijl zij net iedereen wil helpen om zijn menselijke en goddelijke [*sic*] dimensie te bereiken.”

« Een onvergetelijke uitspraak... Het komt er blijkbaar op aan niet te verhinderen dat moeders zich laten aborteren, dat Frankrijk aan de lopende band honderdduizenden kindermoorden per jaar begaat. Die gruwelijke moorden door verstikking, dat kapot knippen van lichaamsdeeltjes, die verbranding van babylijkjes in de ovens van klinieken... Is dat voor onze bisschoppen “de rondedans doen”?!

« Een aandachtige analyse van de woorden van Mgr. Duchène laat toe vast te stellen hoe diep het

geloof van een tegenwoordige Franse bisschop nog is ; **we kunnen ook constateren hoezeer de hiërarchische Kerk afgeleden is van de eredienst van God naar die van de mens, van het eeuwig heil naar het aardse welbevinden, van de Openbaring van Christus naar de opinies van jan-en-alleman, van de Wet van de Kerk naar ieders vrijheid om te beschikken over zichzelf en anderen overeenkomstig zijn eigen voorkeur.** Het plezier zonder risico's is het doel geworden, contraceptie en abortus de middelen. Laten we dat van naderbij bekijken.

« De voorzitter van de bisschoppelijke commissie voor het gezin zegt in het interview : “Het herbekijken [door het parlement] van de wet van 1975 over de vrijwillige zwangerschapsonderbreking nodigt ons uit om onszelf opnieuw te laten horen. Het gaat er niet om gewoon te herhalen wat we al vaak herhaald hebben, namelijk dat abortus VOOR ONS [*hoofdletters van mij*] de eliminatie van een menselijk wezen is, met alle gevolgen van dien. Wij willen de katholieken helpen om na te denken ter gelegenheid van het debat over deze wet.”

« Ik noteer bij deze uitspraak drie zaken. Om te beginnen zou geen enkele rechtschapen persoon de schijnheilige uitdrukking “vrijwillige zwangerschapsonderbreking” mogen gebruiken. Van een man die zijn vrouw wurgt, zegt men ook niet dat hij overgegaan is tot “een vrijwillige onderbreking van zijn huwelijk”. Het gaat hier om kindermoord. Hoe kordaat zijn onze bisschoppen nog op dit essentiële punt ? Twijfel is hier gerechtvaardigd.

« Ten tweede zegt de bisschop : “Abortus is VOOR ONS de eliminatie van een menselijk wezen.” Dat komt er op neer dat men een goddelijke waarheid, een geopenbaard onderricht, een absoluut principe van de natuurlijke en christelijke moraal herleidt tot een individuele en bediscussieerbare opinie. Het is slechts de mening van een episcopaat dat niet meer gelooft dat het bekleed is met een soeverein en door God gegeven gezag. Onze bisschoppen willen nog slechts de rol van huwelijksconsulenten opnemen.

« Want ten derde lees ik inderdaad dat zij “de katholieken willen helpen om na te denken”. Wie is hier de soeverein ? Zeker God niet, die in het interview schittert door afwezigheid. Evenmin het onfeilbare leergezag van de Kerk, dat door onze “pastorale” bisschoppen bij het oud vuil gezet is. De enige soeverein is blijkbaar de publieke opinie, het Volk dat zich uitsprekt in het parlement. De bisschoppen doen niet aan politiek, zij erkennen de vrijheid van de Mens op dit domein en willen enkel aan de katholieken – en niet aan alle anderen – elementen van reflectie aanreiken... waarna zij zelf de eindbeslissing mogen nemen. God en het onschuldige kind worden geofferd op het altaar van de Democratie.

« Verderop in het interview krijgt Mgr. Duchène de opmerking voorgeschoteld : “De wet voorziet

dat vrouwen in geval van nood abortus mogen plegen.” Zijn reactie : “Dat is waar, de wet voorziet dit. En het is tegengesteld aan de leer van de Kerk. De wet houdt geen rekening met wat de Kerk bevestigt : ‘Elke mens, geschapen naar de gelijkenis met God en vrijgekocht door Christus, heeft recht op leven.’ Maar (MAAR) door dat te verkondigen willen wij ons geloof niet met geweld aan anderen opleggen. Wij zijn er ons bewust van dat wij de mens dienen door hem te herinneren aan wat hij is. Zelfs op een louter menselijk vlak kan de wetgever niet ontsnappen aan de vraag : de wet die ik invoer, maakt die de mens groter of haalt hij hem naar beneden ?”

« Deze bisschop vertelt leugens ! Het gaat hier niet om een gebod van de Kerk, iets dat enkel afhangt van “ons geloof” en dus alleen geldt voor wie katholiek is. Het verbod om te moorden is een gebod van God. Het gaat zelfs vooraf aan de verkondiging van de Decaloog op de berg Sinaï, want het is een natuurlijk voorschrift dat de Schepper ingeprent heeft in het menselijke geweten en dat onuitwisbaar is.

« En dan de prietpraat over “de wet die ik invoer, maakt die de mens groter of haalt hij hem naar beneden ?” Over welke mens hebt u het hier, Monseigneur ? Allicht niet over de mens die nog geboren moet worden en die men doodt in de schoot van zijn moeder, want die komt er niet groter uit, maar verhakkeld en in stukken. We onthouden dat voor u die kleine mens niet meetelt. De enige mens die zichzelf in de spiegel moet bekijken om zich af te vragen of hij groter wordt of zich verlaagt, is de moordenaar van het onschuldige kind. En die mens wil u toch zo graag gaan “dienen”!

« Nog een vraag van LA CROIX : “Bepaalde katholieke geneesheren verzetten zich tegen abortus als algemene regel, maar ze zeggen dat ze het soms onmenselijk vinden om een zwangerschapsonderbreking te weigeren bij vrouwen die in hoge nood verkeren. Wat vindt u van die houding ?” Antwoord van Mgr. Duchène : “Op het vlak van de principes herinner ik eraan dat elke abortus de vernietiging van een menselijk wezen betekent. Het is niet mogelijk dat te vergeten. Maar (MAAR) ik wil me niet in de plaats stellen van geneesheren die lang in eer en geweten nagedacht hebben over het probleem en die, geconfronteerd met een schijnbaar onoplosbare nood, proberen om daar zo goed mogelijk aan tegemoet te komen, met het risico zich te vergissen.”

« Mgr. Gilbert Duchène, bisschop van de Rooms-katholieke Kerk, wil zich niet “in de plaats stellen van geneesheren die lang in eer en geweten nagedacht hebben over het probleem” of ze ja dan neen het recht en de plicht hebben het onschuldige wezen dat in hun beenhouwershanden terechtgekomen is te laten leven of te vermoor-

den. Mgr. Gilbert Duchène beschouwt zichzelf dus als een of andere niemendal, zonder enige kwalificatie of competentie, zonder recht op spreken, zonder gezag, zonder eer en geweten. Zonder God.

« Diezelfde bisschoppen die ons de les spellen over zoveel onbeduidende dingen en Jezus Christus, het Evangelie en het Rijk Gods inroepen als het gaat over Chili, de werkeloosheid, de inflatie [*en vandaag het klimaat en de migranten*]... voelen zich niet gerechtigd, als het gaat om de Wet van God die we jammer genoeg “onmogelijk kunnen vergeten”, om de hand van de beul tegen te houden !

« Gilbert Duchène, iemand zonder kwalificatie of functie, is niettemin een weerzinwekkend persoon. Hij aanvaardt dat dokters in situaties van “schijnbaar onoplosbare nood” proberen om daar “zo goed mogelijk” aan tegemoet te komen door een aanslag op het ongeboren kindje, door de wil van de moeder en de hand van de geneesheer !

Hij geeft toe dat het “onmenselijk” zou zijn om in die gevallen een abortus te weigeren ! Kent hij echt geen enkele andere oplossing voor een zwangere vrouw die in nood verkeert dan de moord op haar baby ?

« Maar ik verlies mijn tijd met het lezen en analyseren van dit bisschoppelijk proza. Ik kan beter luisteren naar wat minister Simone Veil vertelt over haar ontmoetingen met het episcopaat : *“Ik spreek hen vooral in verband met de problemen van de sociale zekerheid, omdat wij een systeem van sociale bescherming voor geestelijken hebben ingevoerd. Ik zie hen vaak hierover en we hebben al heel wat gesprekken gehad.”* Om waarborgen te krijgen voor hun oude dag hebben de bisschoppen van Frankrijk het onschuldige bloed overgeleverd. Zoals Judas. Maar zonder de wroeging die hij achteraf had. »

redactie KCR

STEEDS MEER AANSLAGEN OP KATHOLIEKE KERKEN IN DE VS

« Sinds onrust onder de burgers ons land in zijn greep kreeg in de nasleep van de dood van George Floyd in mei 2020, bleven ook katholieke kerken niet gespaard van bendes die eigendommen vernielden in steden over heel Amerika. Maar terwijl oproer en plundering meestal tot een einde kwamen in de zomer van 2020, gingen aanvallen op katholieke kerken door en werden ze zelfs nog brutaler.

« Te rekenen vanaf 28 mei 2020 vonden er in de VS tenminste 324 aanvallen tegen katholieke kerken plaats, met onder meer : brandstichting waardoor historische kerkgebouwen beschadigd of verwoest werden ; het bespuiten met graffiti of slogans met daarin een satanische boodschap ; stenen en stukken rots die door vensters gegooid werden ; de verminging van beelden (waarbij vaak het hoofd afgehakt werd) ; en onwettelijke verstoring van aan de gang zijnde Missen.

« In het totaal zijn 42 Amerikaanse staten plus Washington DC getroffen. De staten met de meeste aanvallen zijn Californië (42), New York (32), Pennsylvania (19), Colorado (16) en Texas (15).

« Een nieuwe golf van minstens 160 aanslagen deed zich voor na-

dat het plan van het Hoogge-rechtshof uitlekte om “Roe vs. Wade” [*het fameuze arrest uit 1973 dat abortus in de VS legaliseerde*] terug te draaien. Bij veel van die daden van vandalisme werden pro-abortus-boodschappen op de kerken aangebracht. Cruciaal is dat, terwijl bij een handvol aanvallen ook diefstal te pas kwam, het leeuwendeel ervan enkel gericht was op moedwillige vernietiging van eigendom. Dat geeft aan dat het voornaamste motief geen materiële verrijking was. Slechts in 25 % van de gevallen kwam het tot een arrestatie van de daders.

« De regering-Biden heeft tot nu toe geweigerd op te treden om katholieke kerken te beschermen en een einde te maken aan deze daden van binnenlands terrorisme. Onze organisatie stuurde in december 2021 een brief naar procureur-generaal Merrick Garland van het departement Justitie met het verzoek actie te ondernemen, daarbij verwijzend naar een federaal statuut dat van de procureur-generaal vereist dat hij zulke misdaden onderzoekt en vervolgt. De voorzitter van CATHOLICVOTE, Brian Burch, schreef : “Het vandalisme dat we vandaag zien is snel aan het stijgen tot

een niveau dat we niet meer meegemaakt hebben sedert de vorige eeuwwisseling, toen georganiseerde [*antikatholieke*] groepen zoals de Know-Nothings en de Ku Klux Klan actief waren.”

« In een rapport uit juni 2022 staat dat het departement van Binnenlandse Veiligheid de Amerikaanse bisschoppenconferentie officieus waarschuwde voor “geloofwaardige bedreigingen” tegen katholieke kerken én de katholieke geestelijkheid na het terugdraaien van Roe vs. Wade. Het *National Terrorism Advisory System* liet in diezelfde maand weten “dat de bedreigingen concreter zouden worden omdat verschillende belangrijke gebeurtenissen konden uitgebuit worden om gewelddaden te rechtvaardigen tegen een reeks mogelijke doelwitten”, met inbegrip van “op het geloof gebaseerde instellingen” en “gebedshuizen”.

« Ondertussen gaan de aanvallen onverminderd door en is er geen enkel teken dat ze zouden afnemen ; in 2023 zijn er tot dusver 41 wandaden tegen kerken bedreven » (Tommy Valentine, *Over 300 Attacks on U.S. Catholic Churches Since May 2020* ; artikel verschenen op CATHOLICVOTE, 14 juni 2022 ; update 24 mei 2023).

« IN MEDIO ECCLESIAE »

DE KCR TEGEN ELKE VORM VAN SCHISMA

Onze beweging, DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW, wil in het spoor van haar stichter « in het hart van de Kerk » blijven. Dat betekent een resolute afwijzing van elke vorm van ketterij, maar tegelijkertijd ook een even kordate afkeer van elke vorm van schisma, van elke neiging om zich van de Moederkerk af te scheuren en een “genootschap van zuiveren” te vormen met de bedoeling op die manier het bedreigde geloof te redden uit de handen van een falende hiërarchie.

HIPPOLYTUS OF DE INTEGRISTISCHE RAZERNIJ

DE geschiedenis van Hippolytus van Rome (170-235) is heel merkwaardig en leerzaam. Historici hebben gedetailleerd het leven gereconstrueerd van deze Romeinse geestelijke die bisschop was in Latium en ongetwijfeld een van de grootste geesten van zijn tijd was.

Rome beleefde toen de eerste ketterijen met betrekking tot de goddelijke Drie-eenheid. Een bankier met de naam Theodotus verklaarde, om de goddelijke eenheid beter te bevestigen, dat Christus mens was en niet God. Op deze manier dacht hij « de goddelijke monarchie » [*één Koning en geen twee*] te beschermen... Paus Victor I excommuniceerde hem en kreeg daarbij de steun van Hippolytus, die de ketterij weerlegde door een geleerde theologie van het Woord van God te ontwikkelen, ontleend aan het Evangelie van Sint-Jan. Hippolytus kreeg heel wat lof voor zijn tussenkomst.

Later kwam er een iets subtielere ketterij, maar van dezelfde soort: het modalisme, gepropageerd door een zekere Sabellius. Deze ging zo ver in zijn belijdenis van de goddelijke monarchie dat hij de Vader en de Zoon haast totaal met elkaar vereenzelvigde: hij zag in hen slechts twee verschillende namen of twee opeenvolgende manieren van bestaan van de ene goddelijke substantie... De toenmalige paus Zefyrinus, die advies kreeg van de diaken Callixtus, verkoos geduld te oefenen en Sabellius te laten zeggen wat hij wilde. Hippolytus, die een scherper inzicht had, weerlegde het modalisme en werd ongeduldig door het gebrek aan initiatief van de paus.

Deze laatste reageerde en verweet Hippolytus, niet zonder reden, zijn... ditheïsme! Door het onderscheid tussen de Vader en de Zoon zo te benadrukken [*ditheïsme: twee godheden*], leek Hippolytus hen inderdaad als gescheiden en ongelijkwaardig te beschouwen. Maar de bisschop van Latium, geërgerd

door zo'n verwijt, begon een felle wrok en een diep misprijzen te koesteren tegen de paus en zijn adviseur. Toen Callixtus bij de dood van Zefyrinus tot paus werd gekozen, verbrak Hippolytus onmiddellijk de gemeenschap met hem; hij beschuldigde hem ervan een ketter te zijn, stichtte zijn eigen Kerk en riep zichzelf in het jaar 218 tot tegenpaus uit...

Callixtus had nochtans de ketterij van Sabellius veroordeeld, maar het is waar dat hij niet erg duidelijke ideeën had en dat hij soms dubieuze formules gebruikte.

Hippolytus daarentegen was, door zijn theorieën op de spits te drijven, openlijk een ketter aan het worden. Maar hij zag dit niet in. Jaloezie en achterdocht maakten alle beslissingen en daden van Callixtus voor hem onverdraaglijk. De paus was ruim en liberaal; hij nam een aantal zeer vernieuwende beslissingen. Hij stond bv. de abso-

ABBÉ GEORGES DE NANTES (1924-2010),
« DEFENSOR FIDEI — VERDEDIGER VAN HET GELOOF »

lutie toe voor zeer ernstige zonden die de Kerk tot dan toe als onvergeeflijk had beschouwd; en hij gaf toelating voor clandestiene huwelijken tussen twee christenen van verschillende stand (zoals een bevrijde slaaf en een vrouw van adel). Hippolytus was woedend en publiceerde de *Philosophoumena*, een echt smaadschrift tegen de paus.

Na de dood van Callixtus, die heilig verklaard zou worden, bleef Hippolytus zich ook onder de volgende Opperherder, Pontianus, in naam van de Traditie en het ware geloof stelselmatig verzetten tegen alles wat de gang van zaken was in de Romeinse gemeenschap waarvan hij zich had afgescheiden. Het verhaal eindigt met de christenvervolgning door keizer Maximinus Thrax, die zowel paus Pontianus als antipaus Hippolytus liet deporteren naar de zoutmijnen van Sardinië waar zij in 235 van uitputting stierven... na zich verzoend te hebben! De Kerk van Rome bracht hun lichamen terug en riep de twee martelaren uit tot heiligen.

Wat is de moraal van heel deze betreurenswaar-

dige geschiedenis? Luisteren we naar wat onze vader, abbé de Nantes, er over zei:

« Dit waarschuwt ons om zeer voorzichtig te zijn in onze kritiek op de paus en de bisschoppen, om ons niet over te geven aan ergernis tegen hen, nog minder aan jaloezie en zeker niet aan opstandigheid, waarbij we ons eeuwig leven zouden riskeren. Wat vóór het Eerste Vaticaans Concilie nog onschuldig was, is dat sindsdien niet meer [want dit Concilie maakte in 1870 van de onfeilbaarheid van de paus een dogma]. Vandaag de dag zou Hippolytus, die zich zorgen maakte over de onzekere leer van Zefyrinus en daarna in opstand kwam tegen de liberale decreten van Callixtus, geen excuus meer hebben als hij zich van hen losmaakte om in schisma te gaan. Wat had hij dan kunnen doen? Enkel en alleen dit: die beide pausen oproepen zichzelf tot onfeilbare en soevereine rechters te maken van hun eigen daden en leringen, zonder dat hij zichzelf zou afscheiden van de eenheid van de H. Kerk.

« Als wij aan Hippolytus denken, slaat ons de schrik om het hart: wij willen zeker zijn blindheid niet na volgen of hem in zijn excessen achternagaan. Het is goed om ongerust te zijn. De integristen, die terecht ten strijde zijn getrokken tegen de modernistische ketterij, moeten opletten dat zij niet geëxcommuniceerd en schismatiek achterblijven op het moment dat de Kerk haar vreedzame orde en eenheid reeds zou hersteld hebben zonder hen, buiten hen om en misschien zelfs tegen hen in, ver van al hun vooroordelen » (Franse CRC nr. 99 van nov. 1975, p. 7).

HET « JAAR VAN DE VERZOENING »...

Abbé de Nantes sprak deze woorden uit in het jaar 1975, dat een scharnierjaar was voor het traditionalisme in Frankrijk. Voor dit jubileumjaar had paus Paulus VI het *Jaar van de Verzoening* afgekondigd. Natuurlijk was het in de ogen van de H. Vader een kwestie van universele verzoening van alle mensen, in het spoor van het Concilie. Abbé de Nantes voorzag echter *« dat deze "verzoening in de Liefde" veel slachtoffers zou maken »* (CRC nr. 77, p. 1). De plenaire vergadering van de bisschoppen van Frankrijk in Lourdes in 1974 zette de toon: 1975, het jaar van de *verzoening*, zou het jaar van de uitsluiting van de traditionalisten worden.

Er kwamen steeds meer verontrustende tekenen, zoals het zenden van twee apostolische visitatoren naar Ecône, waar Mgr. Lefebvre zijn seminarie had, en het overlopen van de benedictijnerabdij van Fontgombault, die zich aansloot bij de nieuwe Mis. Tenslotte trok Rome op 6 mei 1975 de canonieke goedkeuring van de Sint-Pius X-broederschap van Mgr. Lefebvre in.

De traditionalistische bisschop bleef doof voor de dringende waarschuwingen van abbé de Nantes en begaf zich definitief op het pad van het schisma door op 3 september 1975 aan zijn vrienden en weldoeners te verklaren: *« Wij moeten de ware Kerk redden... »* En het jaar daarop, op 29 juni 1976, wijdde hij in Ecône ondanks het verbod van Rome vijftien priesters, wat hem een *suspensio a divinis* (het ontzeggen van

het recht om de aan een kerkelijk ambt verbonden functies uit te oefenen) opleverde. De door abbé de Nantes zo gevreesde *« kwalijke breuk »* leidde in rechte lijn tot de ongeoorloofde bisschopswijdingen van 30 juni 1988, die het schisma voltooiden. 1975 bevindt zich dus op het scharnierpunt van deze jammerlijke geschiedenis, halverwege tussen het Tweede Vaticaans Concilie, waar Mgr. Lefebvre een prominent lid van de traditionalistische minderheid was, en de breuk met Rome in 1988.

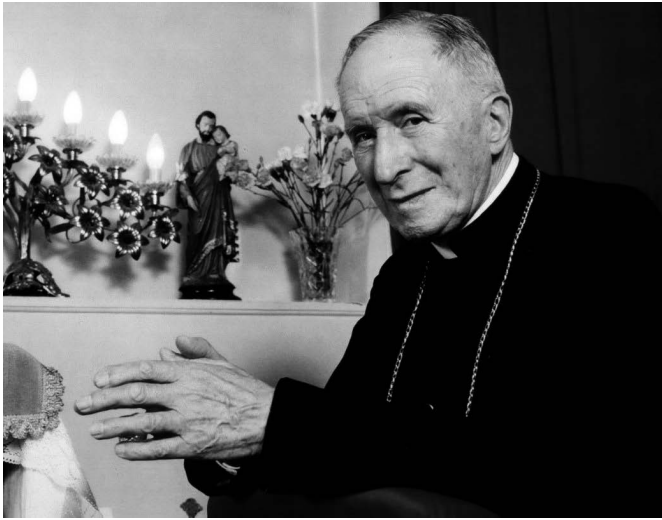
In deze studie willen we toelichten wat de houding van de stichter van DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW was ten opzichte van de **verleiding van het schisma**. Gedurende de dramatische jaren 1970 en 1980 onderscheidde abbé de Nantes zich door: 1° zijn categorieke afwijzing van schisma's van welke aard ook; 2° zijn bovennatuurlijk vertrouwen in de katholieke hiërarchie; 3° zijn steeds grotere gehechtheid aan de Kerk, onze Moeder, die ons het leven van de genade schenkt door haar sacramenten.

OP WEG NAAR EEN « NIEUWE KERK »?

Om te begrijpen hoe een groot deel van de Franse integristen in een schisma terecht is gekomen, moeten we enkele jaren teruggaan, naar 21 juli 1969. Op die dag werd abbé de Nantes in het klooster dat hij gesticht had bezocht door een groep priesters die hem, te midden van de algehele schipbreuk waaraan de Kerk ten prooi leek, niets minder kwamen voorstellen dan zichzelf volledige vrijheid van ambt toe te kennen met de bedoeling de grondslagen van een nieuwe Kerk te leggen.

De meesten van deze priesters beschouwden de nieuwe *ordo missae* die Paulus VI kort tevoren had afgekondigd als ketters. Zij concludeerden dat Paulus VI niet langer paus was, wegens overduidelijke en formele ketterij, en dat de bisschoppen eveneens van hun ambt waren ontheven. Voor het welzijn van de gelovigen moesten de priesters die gekant waren tegen de nieuwe ritus voortaan overal de oude Mis opdragen, biechten, dopen en trouwen, zonder iemand iets te vragen en zonder zich zorgen te maken over onderwerping aan de bisschoppen.

Na uitvoerig tegen hun schuldige besluit tot schisma te hebben gepleit, wees onze overste hun de deur en verklaarde dat hij hen met al zijn krachten zou bestrijden, vanwege het immense kwaad dat uit dit fundamentalistische schisma zou voortvloeien en het voordeel dat de progressistische hervormers ermee zouden doen. Die avond begreep hij dat de opstand van de integristen tegen de liturgische hervormingen het begin betekende van een nieuwe en rampzalige periode in de crisis van de post-conciliaire Kerk. **Naast de strijd tegen de ketterij zou hij nu op een nieuw front moeten vechten tegen het integristische schisma.** In de maanden die volgden, toen hij langs alle kanten opgeroepen werd om zijn standpunt te bepalen in de ruzie over de nieuwe Mis, bepaalde abbé de Nantes rustig en sereen een gedragslijn van bovennatuurlijke wijsheid die hij de rest van

MGR. MARCEL LEFEBVRE (1905-1991),
de stichter van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

zijn leven zou aanhouden. Dat is tot op vandaag ons *KCR-pad over de bergkammen*, een veilig parcours tussen de afgronden van ketterij en schisma.

Allereerst maakte hij in de herfst van 1969, onder de titel « *Ik ben een zoon van de Kerk* », de balans op van zijn proces bij het H. Officie, dat zopas was afgesloten met een zgn. "diskwalificatie", een niet-juridische en dus waardeloze uitspraak. Tijdens zijn proces was hij veranderd van aangeklaagde in aanklager van de conciliaire Reformatie. In zijn artikel ontwikkelt hij de drie belangrijkste beschuldigingen die hij in 1973 in Rome zal inbrengen tegen paus Paulus VI: ketterij, schisma en schandaal.

HET SCHISMA NIET BEANTWOORDEN MET EEN ANDER SCHISMA

Ketterij is een ondeugd van de geest, ingegeven door hoogmoed en rechtstreeks in strijd met het geloof. Schisma daarentegen is een zonde van het hart, een vorm van haat tegen de Kerk die lijnrecht ingaat tegen de deugd van de naastenliefde. Zeker, een schisma manifesteert zich meestal in openlijke rebellie tegen de paus en de bisschoppen die met hem verenigd zijn. Maar diepgaander is het een geheime, onverbiddelijke haat tegen een bepaald verleden van de Kerk en een bepaald deel van haar volk.

« *De hypothese van een schismatieke paus* », schreef abbé de Nantes, « *is op het eerste gezicht ondenkbaar en tegenstrijdig in de termen, maar daarom niet minder klassiek in de theologie. Dit zou het geval zijn met een paus die in alles geïnteresseerd zou zijn behalve in de belangen van zijn Kerk, die de echte Kerk en al haar tradities zou haten om slechts een bepaald idee van de toekomstige Kerk lief te hebben, een hersenschim die hem bovendien vriendelijker zou maken voor ketters dan voor de katholieke gelovigen.* » En abbé de Nantes zag het bewijs van het effectieve schisma van Paulus VI in de gewelddadigheid waarmee hij de traditionalisten behandelde en het gemak

waarmee hij afstand deed van de meest eerbiedwaardige tradities van de Kerk. « *Het introduceren van een nieuwe liturgie, tot daar aan toe! Maar het verbieden van de oude liturgie is het teken van de absolute wil om te veranderen, uit afkeer voor de Traditie* » (LIBER ACCUSATIONIS I, p. 61). De beschuldiging van schisma tegen Paulus VI is dus gewettigd: hij scheurt zich bewust af van al zijn voorgangers en van de hele Traditie van de Kerk.

Wat kan er gedaan worden als het schisma zich aan de top van de Kerk genesteld heeft? In een artikel geschreven in oktober 1969 waarschuwde abbé de Nantes al:

« **Schisma wordt niet beantwoord met schisma.** De Liefde alleen moet antwoorden op de chaos, de partijdigheid en de haat die barrières en verchansingen opwerpen, de Liefde die gegrondvest is op de onverbreekelijke gemeenschap van het sacramentele leven. [Een uitspraak om goed te onthouden: het is onze praktijk van de sacramenten die ons verenigt in de Kerk en de bron is van onze naastenliefde]. *De Kerk is de liefde van Christus verspreid en meegedeeld aan al onze broeders. Zolang zij ook maar de schijn bewaren tot de Kerk te behoren, moeten wij hen vasthouden en in de katholieke liefde bewaren, zonder de uitsluiting die zij tegenover ons prediken te aanvaarden, maar ook zonder er een uitsluiting van onze kant uit aan toe te voegen. Als wij de gemeenschap verlaten, als wij ons losmaken van het hiërarchische gezag en de jurisdictie ervan betwisten, versterken wij alleen maar het schisma. Je kan de Kerk niet redden door op andere fundamente te bouwen.* »

DE LES VAN DE KERKEN

Toen deze beginselen eenmaal vaststonden, ging abbé de Nantes aan de slag met het bestuderen van de aan de gang zijnde liturgische hervorming en van de belangrijkste kwestie die de Kerk in Frankrijk zo in beroering bracht: de geldigheid van de nieuwe Mis. Hij zag voor die geldigheid twee doorslaggevende bewijzen. Het eerste was een intern bewijs, voortvloeiend uit de theologische bestudering van de tekst van de nieuwe *ordo*: die

Op 30 juni 1988 wijdde Mgr. Lefebvre zonder toestemming van de paus vier bisschoppen, wat tot zijn excommunicatie leidde.

is geldig omdat de consecratieritus erin bewaard is gebleven. Maar bovenal was er het externe bewijs, dat hij de « les van de Kerken » noemde.

Die les hield in dat hij zijn theologische analyse toetste aan de praktijk van de plaatselijke Kerken en van de Kerk van Rome, Moeder en Lerares van alle Kerken. In maart 1970 ondernam hij daarom een reis naar Madrid en Rome en had hij ook de gelegenheid om met Zwitserse en Duitse katholieken te spreken. Hij schreef daarover : *« Je huis verlaten, geestelijken en leken met kennis van zaken ontmoeten, je gedachten, gevoelens en beslissingen confronteren met die van andere priesters en andere gemeenschappen die in andere situaties verwikkeld zijn, leidt ertoe dat je het geheel beter ziet, als lid van het Mystieke Lichaam, en dat je aanvaardt je hele wezen te richten op de katholiciteit, die nog altijd geregeerd wordt door de Geest van God »* (Franse CRC nr. 30 van maart 1970, supplement).

Wat stelde hij vast ? Een kapitaal feit waar niemand omheen kon : in Spanje, in Italië evengoed als in Frankrijk en overal in de wereld – inclusief Portugal en Australië – had de overweldigende meerderheid van de geestelijkheid en de gelovigen de nieuwe *ordo missae* aanvaard. De ritus van Paulus VI werd onmiddellijk de algemene praktijk van de Kerk. *« Het argument is categorisch : als vandaag, overal ter wereld, de hele katholieke clerus een ongeldige eredienst zou opdragen, de gelovigen alleen brood en wijn zou geven om te aanbidden en te nuttigen in plaats van het Lichaam en Bloed van Onze Heer Jezus Christus, en als de hele katholieke gemeenschap aan die schijnvertoning zou deelnemen door zich te vergissen in haar geloof, dan zouden de beloften van Christus aan zijn Kerk tevergeefs geweest zijn. **Dan zou de hel hebben overwonnen en is er geen Kerk van God meer !** »* Het gaat hier niet om een democratisch argument, maar om het geloof in de onfeilbare en heilige Kerk.

Een belangrijke kanttekening was wel dat de gehoorzaamheid aan Rome in de zaak van de nieuwe Mis volkomen gespeend was van enthousiasme : de *novus ordo* werd wereldwijd aanvaard als een *ontwijding* van de eredienst...

Abbé de Nantes kon besluiten dat de les van de plaatselijke Kerken en van Rome in overeenstemming was met zijn eigen theologische analyse. *« Deze mis is nog steeds geldig en daarom is zij door alle Kerken aanvaard [...]. Maar ze schuurt ook aan tegen de ketterij en dat blijkt uit de allergie van alle Kerken tegen haar nieuwlichterijen. Ze is tegengesteld aan de vroomheid van de gelovigen en het geloof van de priesters. »*

Zijn bovennatuurlijke wijsheid zal echter geen navolging vinden bij de meerderheid van de Franse traditionalisten, die liever hun eigen mening volgen en zich verlaten op leiders die zich radicaler opstellen en die de trots van hun volgelingen vleien door te zeggen dat zij de laatste zuiveren en de laatste rechtvaardigen van de Kerk zijn. Zo deed ook Hippolytus met zijn gelovigen... Onder die leiders is er

één man die de grote schuldige is voor het falen van het traditionalisme, vanwege zijn prominente plaats in de kerkelijke hiërarchie : Mgr. Marcel Lefebvre.

HET TRIESTE VERHAAL VAN HET LEFEBVRISTISCHE SCHISMA

Terwijl het groepje priesters dat onze overste in 1969 was komen bezoeken veel ophef maakte, had Mgr. Lefebvre gezwegen en zich buiten de controverse over de nieuwe Mis gehouden. Hij was niet aanwezig bij het bezoek aan Saint-Parres in juli 1969 en toen hij het jaar daarop abbé de Nantes tegenkwam tijdens het bezoek van onze vader aan Rome, was hij zeer in verlegenheid gebracht en hield hij met opzet afstand.

Want Mgr. Lefebvre probeerde een andere tactiek : in plaats van een openlijke en loyale aanklacht zoals die van de stichter van DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW, hoopte hij het traditionalisme te doen zegevieren door listigheid. In het voorjaar van 1970 stelde hij de statuten op van een Priesterbroederschap en in het najaar verkreeg hij van de bisschop van Fribourg (Zwitserland) de goedkeuring ervan bij wijze van experiment, voor zes jaar. Tenslotte opende hij in Ecône een seminarie, onder het officiële voorwendsel van « het beleven van de Traditie ».

Als hij zo gegeneerd was om het pad van abbé de Nantes te kruisen, dan was dat omdat hij voorzag dat die een dergelijke onderneming niet zou goedkeuren : ze kwam neer op het opgeven van het grote dogmatische debat om zich te concentreren op de kwestie van de liturgie. Tijdens een bezoek van broeder Bruno aan Ecône in 1974 liet een van de professoren hem de bibliotheek zien, waarbij hij zei dat deze geen enkel werk bevatte dat na 1962 was gepubliceerd. Dus stonden er geen akten van het Tweede Vaticaans Concilie op de planken, wat de Priesterbroederschap vrijstelde van het bekritisseren ervan... Dat is het integristische standpunt : een terugplooiën op zichzelf, een breuk met het huidige leven van de Kerk, die omslaat in onvrede en, tot het uiterste gedreven, in haat tegen de eigen broeders. Dan verandert integrisme in schisma.

Kort daarna, in juni 1975, maakte Rome officieel een einde aan « het beleven van de Traditie ». Hoe zou Mgr. Lefebvre reageren ? In feite wilde abbé de Nantes dat Mgr. Lefebvre het voortouw zou nemen in de Contrareformatie door het debat opnieuw te focussen op de hoofdzaak : de nieuwe godsdienst van Vaticanum II, door Paulus VI opgedrongen aan heel de Kerk.

Maar de stichter van de Priesterbroederschap van Sint-Pius X deinsde terug. In maart 1975 verzekerde hij aan de drie kardinalen die hem kwamen ondervragen dat hij niets te maken wilde hebben met abbé de Nantes, « *die vreemde man* » (sic !), en dat het in zijn seminarie « *strikt verboden was iets oneerbiedigs over de H. Vader te zeggen* ». Het resultaat van dit onderhoud was betreurenswaardig : Mgr. Lefebvre ging tekeer tegen de communie in de hand, maar toen hem gevraagd werd naar de hypothese van

een ketterse paus, antwoordde hij onmiddellijk : « *Wat mij betreft, had ik het alleen over bepaalde bisschoppen.* » En hij smeekte : « *Maar waarom laat u ons de traditie niet beleven ? Vandaag mag iedereen toch gelijk wat experimenteren...* » In de strijd om het geloof is Mgr. Lefebvre jammerlijk tekortgeschoten.

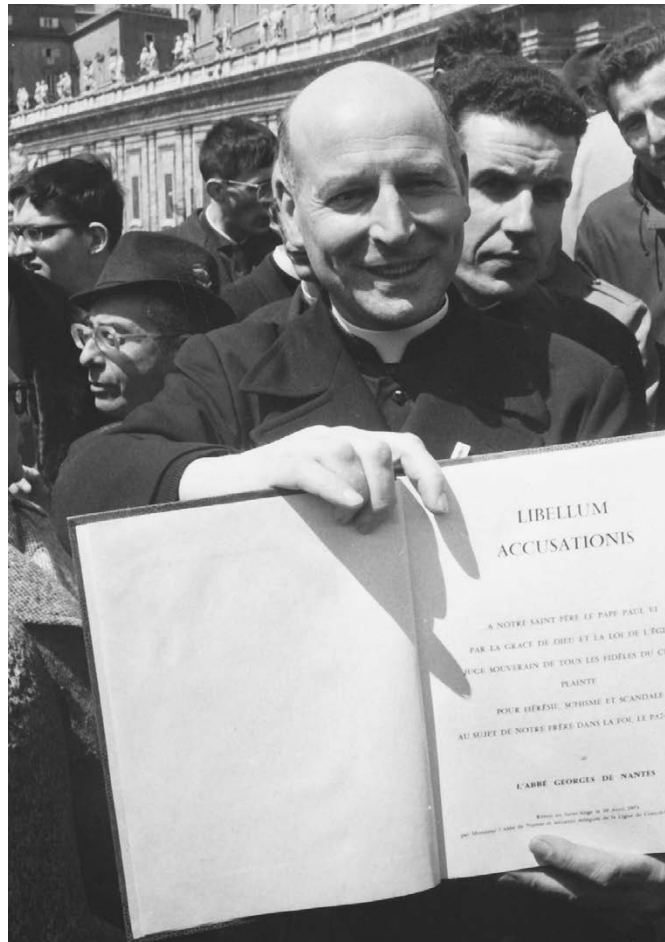
Op 19 maart schreef hij nog aan abbé de Nantes : « *Weet dat als een bisschop met Rome breekt, ik het niet zal zijn.* » Drie maanden later eiste Paulus VI de sluiting van Ecône en ging Mgr. Lefebvre de weg van de rebellie op, die zou leiden tot een formeel schisma.

OP DRIFT

Er is een wet in de Kerk die precies is bedoeld om de verspreiding van schismatieke kapellen te voorkomen en de eenheid van de Kerk te bewaren. Die wet is die van de sacramentele discipline.

De schismatieken beroepen zich op het kerkelijke recht om zich een *ministerium* toe te eigenen dat onafhankelijk is van de hiërarchie. Abbé de Nantes heeft de zaak bestudeerd en zijn conclusie is onduidelijkzinnig : er is geen enkel gaatje in het Wetboek van canoniek recht dat een traditionalistische priester toestaat zijn ambt voort te zetten terwijl hij tegelijkertijd de tegen hem uitgevaardigde sancties terzijde schuift, zelfs niet omwille van de zielen.

Er is een onderscheid dat men op elke bladzijde van het Wetboek terugvindt, namelijk dat tussen *ordebevoegdheid* en *rechtsbevoegdheid*. De ordebevoegdheid is aan de priester gegeven door zijn wijding en kan hem niet meer worden ontnomen ; zij betreft in de eerste plaats het sacrament van de Eucharistie en het is daarom dat de Mis van een geëxcommuniceerde priester nog geldig is. Er zijn echter sacramenten die, om geldig toegediend te worden, naast de ordebevoegdheid ook rechtsbevoegdheid vereisen ; het gaat hier in het bijzonder om de sacramenten van de biecht en van het huwelijk. Het is onmogelijk voor een priester om ze geldig toe te dienen zonder toestemming van zijn bisschop. « *Deze twee sacramenten zijn de twee lijnen in het zand voor de dissidentie, de twee beletsels voor gecensureerde priesters om volmaakte en zichzelf bedruipende gemeenschappen te vormen buiten de kerkelijke tucht om* » (Franse CRC nr. 131, p. 13).

In 1973 trok abbé de Nantes samen met zijn broeders en verschillende volgelingen naar Rome om er officieel een « Aanklachtenboek wegens ketterij, schisma en schandaal » aan het adres van paus Paulus VI te overhandigen, wat automatisch het canonieke proces tegen Giovanni Battista Montini moest openen.

schisma naar ketterij, de weg is niet ver...

Maar de grote catastrofe was zonder twijfel de wijding van vier bisschoppen door Mgr. Lefebvre in 1988, *zonder pontificaal mandaat en tegen de wil van de paus*. Het was niets meer of niets minder dan een aanslag tegen de eenheid van de Kerk. Want het is het exclusieve voorrecht van de paus om bisschoppen te benoemen en vooral om hun een apostolische zending toe te kennen. Denken we terug aan de Investituurstrijd in de middeleeuwen. Paus Gregorius VII ontzegde de keizer van het Heilige Roomse Rijk het recht om bisschoppen te kiezen en hun de investituur met de staf en de ring te geven. De Opperherder van de Kerk betwistte dit recht niet alleen tegenover de wereldlijke macht, maar tegenover elke andere macht dan de zijne.

Mgr. Lefebvre kon bisschoppen wijden ; het sacrament, hoewel ongeoorloofd, zou geldig zijn. Maar hij kon hen nooit wettelijke rechtsmacht geven. Zo kwam dus een parallelle, autonome, oncontroleerbare hiërarchie tot stand met de stichter van Ecône als « paus ». Na de wijding van de bisschoppen in 1988 en de daaropvolgende excommunicatie organiseerde de Priesterbroederschap zich bovendien onmiddellijk als een echte parallelle Kerk, met eigen kerkelijke tribunalen. In 1991 blies Mgr. Lefebvre de laatste adem uit, geëxcommuniceerd en zonder zijn schisma te hebben afgezworen... en zonder berouw

En toch emancipeerden veel traditionalistische priesters zich van de wet van de Kerk, vaak aangemoedigd door lekenengelovigen die zichzelf opnieuw uitvonden als theologen... Maar zo'n emancipatie kon alleen maar tot rampen leiden. Het is niet voor niets dat abbé de Nantes herinnerde aan het verhaal van Hippolytus van Rome. Deze integristische priesters die een wereldwijde jurisdictie claimden op grond van hun priesterwijding, is dat niet de presbyteriaanse ketterij ? En de integristen die verzekerden dat de *intentie* van de bedienaar fundamenteel is voor het toedienen van een geldig sacrament, is dit niet een terugkeer van de donatistische ketterij, die beweerde dat de onwaardigheid van de bedienaar het sacrament ongeldig maakte en dat het bv. nodig was om mensen opnieuw te dopen ? **Van**

te hebben getoond over zijn zonde van publiekelijk liegen : hij had beweerd de conciliaire Akten over de godsdienstvrijheid en over de Kerk in de wereld niet te hebben ondertekend, terwijl onomstotelijk is bewezen dat hij ze wél heeft ondertekend.

Mgr. Lefebvre zat er dus helaas van begin tot eind helemaal naast... En de grote winnaars van het disciplinaire conflict en de kwestie van de liturgie waren zonder twijfel de conciliaire pausen. De traditionalisten hadden zich opgesloten in het liturgische debat alleen, terwijl **de echte strijd gaat over het dogma van het geloof.**

Johannes-Paulus II maakte van de ontredde die het schisma veroorzaakte gebruik om de traditionalisten aan zijn kant te trekken. Daartoe riep hij de commissie *Ecclesia Dei* in het leven. Veel avonturiers en wispelturige opportunisten kozen ervoor zich aan te sluiten. Maar de vrijheid die hun in de conciliaire Kerk werd verleend, noemde abbé de Nantes een « vrijheid van Satan » : want in ruil voor immuniteit aanvaardden deze “gerallieerden” de gelijke vrijheid van iedereen in de Kerk, met inbegrip van de ergste revolutionairen, en verboden zij zichzelf elke kritiek op de conciliaire Hervorming. Niets is erger dan deze onverschilligheid voor waarheid of dwaling. **De aanvaarding van Vaticanum II was de prijs die zij moesten betalen** voor hun rust, om te kunnen voortgaan met de in hun ogen zo kostbare werken, seminaries of scholen. In al dat al te menselijk getouwtrek telden bekommernis en liefde voor de Kerk niet mee, noch aan de ene, noch aan de andere kant...

Deze mislukking van het traditionalisme, dat zich in het schisma heeft laten meeslepen, moet ons tot lering strekken. « *Wij zijn niet de redders van de Kerk* », zei abbé de Nantes. « *De redding van de Kerk ligt vandaag, zoals gisteren en altijd, in haar herders. De genade blijft in hen, onvergankelijk ; hoewel zij onzichtbaar is, is zij gereed om op de dag die God bepaalt weer op te borrelen voor de redding van iedereen. God wil ons alleen regeren via de kerkelijke hiërarchie. In deze heilige zaak duldt Hij geen usurpatoren, personen die zich rechten aanmatigen die zij niet hebben.* »

HET DOORSLAGGEVEND BELANG VAN DE GODDELIJKE HIËRARCHIE

De uitdrukking « goddelijke of gewijde hiërarchie » is ontleend aan de studies van abbé de Nantes onder de titel *VATICANUM III VOORBEREIDEN*. In een serie lezingen in 1972-1973 leverde hij niet alleen grondige kritiek op de Akten van het Tweede Vaticaans Concilie, maar deed hij ook positieve voorstellen voor een toekomstig Derde Vaticaans Concilie. Want, zo zei hij, er zal noodzakelijkerwijs een nieuw concilie komen, « *dat ligt in de duizendjarige logica van de Kerk* ».

Tijdens het genoemde scharnierjaar 1975 gaf hij in Parijs voordrachten over de verschillende grote crises in de geschiedenis van de Kerk, van het arianisme in de 4de eeuw tot het modernisme in de 20ste eeuw. Wat hij opmerkte, was dit : in tijden van algemene verwarring roept de H. Geest grote

persoonlijkheden op om hun generatie te herinneren aan de waarheid van het geloof. Maar deze grote heiligen, zoals Athanasius ten tijde van het arianisme of Bernardus ten tijde van het rationalisme van Abélard, zijn niet voldoende om de Kerk te redden uit het gevaar waarin zij door de dwalingen wordt gestort. De paus, die de plaatsbekleder van Christus is, moet nog overtuigd worden, dat wil zeggen dat hij zich moet scharen achter de Contrareformatie.

En zelfs de paus alleen is in de ernstigste crises niet voldoende om de Kerk terug te brengen tot eenheid en onderlinge naastenliefde. Een treffend voorbeeld hiervan is de mislukking van paus Paulus IV, die op eigen kracht het werk van het Concilie van Trente, dat in 1552 was onderbroken, trachtte voort te zetten. Ondanks zijn tomeloze energie bleef wat hij deed te veel een zaak van persoonlijk gezag om werkelijk de hele Kerk erbij te betrekken. Zijn opvolger, paus Pius IV, was misschien minder fel, maar wijzer : hij riep het Concilie opnieuw bijeen en bracht het in 1563 tot een goed einde, door ervoor te zorgen dat het voltallige college van de bisschoppen zich samen met hem verantwoordelijk voelde en zich inspande om de leerstellingen en wetten van het Concilie in de gehele Kerk te doen toepassen.

Als de toekomst van de Kerk in wezen berust bij de bisschoppen en bij de paus, die de bisschop van de bisschoppen is, dan is dat omdat onze Heer Jezus Christus de Kerk op die wijze heeft gesticht. Dat is wat men de goddelijke constitutie van de Kerk noemt. Zij is *monarchaal*, Petrus of zijn opvolger is het soevereine Hoofd ; en zij is *hiërarchisch*, dat wil zeggen piramidaal : aan de top van de hiërarchie staan de bisschoppen, opvolgers van de apostelen, die de soevereine hoofden zijn van de plaatselijke Kerken. Elke bisschop heeft priesters om hem bij te staan in zijn dienstwerk van onderricht, heiliging en bestuur van de gelovigen. En priesters kunnen op hun beurt worden bijgestaan door diakens. Tenslotte zijn er de secundaire bedieningen, die variëren naargelang tijd en plaats, bv. de doodgravers die de martelaren begroeven in de eerste eeuwen van de Kerk of de catechisten die soms een zeer belangrijke rol spelen, onder meer in de missies. Het is aan de bisschop, door zijn bisschoppelijke wijding, dat de volheid van het sacrament van het priesterschap is gegeven ; ieder lid van de clerus oefent zijn ambt alleen uit door deel te hebben aan deze superieure macht van zijn bisschop.

Wij begrijpen dus waarom abbé de Nantes de kerkelijke hiërarchie gewijd of goddelijk noemde. Hij legde uit dat de bisschop de bemiddelaar, de schakel is tussen de H. Geest en het gelovige volk. Zijn rol is te vergelijken met de lijm in triplexhout : als de lijm niet meer kleeft, scheuren de lagen van elkaar en valt alles uiteen ; de gelovigen hebben geen toegang meer tot de H. Geest, tot de genade van God.

Daaruit volgt de fundamentele verantwoordelijkheid van de bisschoppen in het leven van de Kerk. Abbé de Nantes onderstreepte dat de groot-

ste schuldigen aan de huidige crisis niet de modernistische theologen zijn, van wie niemand de boeken vol subtiliteiten leest; het zijn ook niet de priester-arbeiders en al die progressistische geestelijken, voor wie de meeste mensen enkel afschuw koesteren... Nee, **de grootste schuldigen zijn de bisschoppen**. Het is de kerkelijke hiërarchie die uit liberalisme, vanuit een geest van verdraagzaamheid, uit gemakzucht ook, geweigerd heeft de dwalingen te veroordelen. En uiteindelijk kwamen zij ertoe de ergste revolutionairen te bevorderen: zonder de rol die de bisschoppen hen lieten spelen, zouden mannen als Congar, de Lubac, Rahner, Schillebeeckx enz. slechts een zeer kleine minderheidspartij hebben gevormd... Dus in de Kerk gebeurt alles via de hiërarchie, het is de goede God die het zo gewild heeft.

DE NAASTENLIEFDE GEBASEERD OP DE PRAKTIJK VAN DE SACRAMENTEN

« Het enige afdoende antwoord op het schisma is de Liefde die gegrondvest is op de onverbreekelijke gemeenschap van het sacramentele leven », schreef abbé de Nantes in 1969. Dit betekent dat wij allemaal een vitale behoefte hebben aan de sacramenten van de Kerk, die de bron zijn van onze eenheid.

In het hoofdartikel van de CRC van september 1976 verweet hij daarom aan de pastoor van het Franse dorpje Touzac de naastenliefde in de Kerk te ondermijnen door de vernieuwde sacramenten aan te vallen die door Rome waren opgelegd. Deze pastoor, die van oordeel was dat zijn bisschop geen geldig vormsel meer toediende, had hem een brutale brief gestuurd en had Mgr. Lefebvre laten komen om in zijn parochie te vormen. Toen hij dit vernam, stelde abbé de Nantes deze ongehoorzaamheid aan de kaak en eiste hij dat de betrokkene zou opgeroepen worden om zijn visie te herroepen en, in geval van halsstarrigheid, dat hij door zijn bisschop zou worden geëxcommuniceerd.

De integristische pastoor, die gebruik maakte van zijn recht op antwoord, schreef een opruiende brief aan onze overste; hij gebruikte de onfeilbare decreten van het Concilie van Trente en het kerkelijke recht om zichzelf te rechtvaardigen. Die weg had hij niet moeten inslaan, want heel de leer van de Kerk beweest zijn ongelijk. Om elke terugkeer naar de donatistische ketterij, elk voorwendsel tot schisma en elke dubbele toediening van de sacramenten te vermijden, heeft het Concilie van Trente inderdaad kracht van wet gegeven aan een onaantastbaar gebruik van de Kerk: **elke bisschop is meester over de sacramenten in zijn dioceses**. Ieder ander die zonder zijn toestemming zijn bisdom binnenkomt om de sacramenten toe te dienen, is een indringer die juist door dat feit zelf uit zijn ambt is ontheven.

Dat is waaraan abbé de Nantes herinnert. Maar wat hij niet zegt, is dat hij zelf – in tegenstelling tot de integristische pastoor van Touzac – het voorbeeld gaf van heldhaftige gehoorzaamheid aan de Kerk. Zijn bisschop had hem op wettige wijze, maar onrechtvaardig, het recht ontnomen om biecht te

horen en in het openbaar de Mis op te dragen; abbé de Nantes onderwierp zich. Men moet het relaas lezen van de stappen die hij telkens weer moest ondernemen bij de bisschop van Grenoble om de vernieuwing van zijn *celebret* te verkrijgen, vaak tevergeefs. Het is hartverscheurend te weten hoeveel pijn dit hem heeft gedaan. Maar het heeft hem nooit tot opstandigheid gebracht. En de dag dat Mgr. Matagrín vernam dat onze overste in zijn klooster nooit de biecht had gehoord en dat hij, op weg naar Grenoble, zijn familie moest weigeren hun biecht af te nemen, was de bisschop ontdaan. Gehoorzaamheid aan onze Moeder de Kerk is echter heilig, wat ook de prijs is. *« Nooit wil ik van haar gescheiden zijn ! », riep abbé de Nantes ooit uit.*

Is de vorm van de sacramenten dan niet iets ontastbaars? Helemaal niet. Hetzelfde Concilie van Trente omschreef op onfeilbare wijze de discipline van de sacramenten: *« Bij de toediening van de sacramenten heeft de Kerk altijd – op voorwaarde dat de essentie bewaard blijft – de macht gehad om te beslissen of te wijzigen wat zij het beste acht voor het geestelijke welzijn van hen die ze ontvangen of voor de eerbiediging van de sacramenten zelf, al naargelang de verscheidenheid van omstandigheden, tijden en plaatsen. »* De Kerk is bijgevolg de soevereine meesteres van de sacramenten; haar goddelijke Bruidgom heeft haar een grote vrijheid gelaten wat betreft vorm en discipline en Hij eist dat wij vertrouwen in haar hebben. Dus elke rebellie op dit vlak is een zeer ernstige zaak... Zich richtend tot de pastoor van Touzac schrijft abbé de Nantes: *« Het verachten van het vormsel dat de bisschoppen toedienen volgens de vorm voorgeschreven door de H. Stoel, de enige en soevereine wetgever op dit gebied, komt neer op het verachten van de H. Geest zelf en is bijgevolg een zonde tegen de H. Geest. »*

Progressistische én integristische scheurmakers hebben zich afgesneden van het leven van de Kerk. Wij willen, in navolging van abbé de Nantes, *« IN MEDIO ECCLESIAE »* blijven, als trouwe kinderen van de Rooms-katholieke Kerk. Daartoe zullen wij vurig de eerherstellende devotie van de eerste vijf zaterdagen beoefenen, die het Kindje Jezus heeft gevraagd om het Onbevleete Hart van zijn Moeder te troosten en te communie gaan in een geest van eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria, het rozenhoedje bidden en mediteren over de mysteries van de Rozenkrans. Dat is het goddelijke middel om in de Kerk een intens sacramenteel leven te herstellen, wat de stichter van DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW zag als de enige doeltreffende oplossing voor de post-conciliaire crisis.

Hoe zouden wij ons kunnen verwijderen van de Ene Kerk? Daar alleen ligt de redding van de wereld, zoals zuster Lucia in 1944 vanuit de Hemel hoorde toen zij het derde deel van het geheim van Fatima neerschreef: *« In de tijd: één geloof, één doopsel, één Kerk, heilig, katholiek en apostolisch. In de eeuwigheid: de Hemel ! »* Amen.

broeder Louis-Gonzague van de Bambina

DE Vernietiging van de Christenheid Door de Reformatie

HET MIRAKEL VAN DE Christenheid

DUIZEND jaar christenheid, van de 5de tot de 15de eeuw, had geleid tot een schitterend samenspel tussen de Kerk en de christelijke naties. Zeker, er waren op het parcours strubbelingen en botsingen geweest, want de Kerk koesterde te lang het concept van één wereldlijke tegenhanger van haar gezag :

« Eeuwenlang heeft de Kerk de idee bewaard van een universeel christelijk keizerrijk, waarin de keizer de wereldlijke tegenhanger van de Roomse Opperherder moest zijn. Er waren duizend jaren van ontgoocheling nodig om de Kerk uit de ervaring een les te doen trekken: ze moest de utopie van een H. Rooms Rijk opgeven, omdat zo'n rijk te zeer naar de hegemonie streefde en te gevaarlijk was voor haar eigen vrijheid en die van de volkeren. Het deed haar begrijpen dat zij zich als *enige universele macht* moest bevestigen in het samenspel van koninkrijken, naties, volkeren en vrije steden van de christenheid.

« Zo werd voor de toekomst duidelijk het onderscheid vastgelegd tussen de twee machten, de geestelijke en de wereldlijke, de Kerk en de staat. Beide zijn soeverein op hun domein, maar de staat is door God aangewezen om de Kerk te dienen, terwijl hij omgekeerd van haar de erkenning van zijn legitimiteit verkrijgt en de noodzakelijke geestelijke en morele hulp. Op die manier werken zij samen voor het natuurlijke en bovennatuurlijke welzijn van hun gezamenlijke onderdanen. Zo luidde de definitie van het "*politieke augustinisme*" en zijn theorie van de twee zwaarden » (punt 54 van de 150 PUNTEN VAN DE FALANX VAN DE ONBEVLEKTE).

Ondanks de chaotische toestanden die het

einde van de middeleeuwen kenmerkten – de Honderdjarige Oorlog en het grote westerse schisma – bracht de renaissance een wedergeboorte van dit politieke evenwicht mee. Sleutelmoment was de goddelijke tussenkomst van de H. Jeanne d'Arc (1412-1431), maagd en martelares van het katholieke geloof en de christenheid.

Het grote exploit van Jeanne bevestigt inderdaad opnieuw de wil van God: een evenwichtig samenspel van de christelijke naties. God haat de Engelsen helemaal niet, maar Hij wil dat ze op hun eiland blijven; hun ambities met betrekking tot het Franse koninkrijk gaan in tegen zijn Wil. Op dezelfde manier past de bemoeienis van de Franse koningen Lodewijk XII en Frans I met het Italiaanse schiereiland, in de eerste helft van de 16de eeuw, niet in het goddelijke plan. De naties hebben ongetwijfeld wettige belangen, maar die moeten

in overeenstemming zijn met het algemeen belang, namelijk de eenheid van de christenheid. De H. Jeanne d'Arc was zich ondanks haar jeugdige leeftijd zeer goed bewust van de gevaren die de christenheid bedreigden; zij wou dat de christelijke naties zich verenigden om de Ottomaanse Turken te bestrijden en om de ketterij van de hussieten in Bohemen uit te roeien. Jammer genoeg luisterde men niet naar haar.

VAN WYCLIF

OVER HUS TOT LUTHER

Meer nog dan de Turkse dreiging kondigde de ketterij van **Jan Hus** (1369-1415), die een groot deel van Bohemen voor zijn denkbeelden kon winnen, de toekomstige stormen aan. Hus koppelde radicale kritiek op de Kerk en de katholieke dogma's aan een revolutionair Tsjechisch nationalisme dat erg aansloeg. In een hussietisch liederenboek uit de 16^{de}

Paus en keizer, de geestelijke en de wereldlijke macht. Pas na eeuwen van confrontatie kwam de Kerk tot het inzicht dat een mozaïek van koninkrijken, vorstendommen en vrije steden veruit te verkiezen was boven een oppermachtig Rooms keizerrijk. Fresco door Andrea Bonaiuti in de kerk van Santa Maria Novella in Firenze (1365-1367).

eeuw vinden we een gravure die vier mannen uitbeeldt die rond een vuur staan [*zie afbeelding op p. 14*] : de Engelsman **John Wyclif** (1330-1384), die priesters overbodig achtte en de transsubstantiatie verwierp, verzamelt op de gravure het hout ; een tweede figuur, Jan Hus, houdt een lont vast die door een derde man wordt aangestoken. De christelijke beschaving zou zich hebben kunnen vernieuwen als zij de raadgevingen van Jeanne d'Arc gevolgd had, maar deze derde man wrong zich op het voorplan en verbrak definitief het zo zorgvuldig tot stand gekomen akkoord tussen Kerk en staat. Zijn naam : **Maarten Luther** (1483-1546).

De auteur van de gravure heeft boven de groep de Duif van de H. Geest afgebeeld : die vier revolutionaire personen beweerden dat zij rechtstreeks geïnspireerd werden door de Geest Gods om een nieuwe godsdienst en een nieuwe Kerk te stichten, ter vervanging van de katholieke Kerk die zogezegd ontrouw was aan de H. Geest. Het drama voor de Duitse natie en voor heel de christenheid was dat Luther geslaagd is in zijn opzet. Wyclif onderwierp zich, Hus eindigde op de brandstapel, maar Luther kon veel Duitse vorstendommen en verschillende andere territoria lostrekken uit de schoot van de Roomse Kerk. Hij heeft de christenheid verscheurd.

Hij heeft inderdaad, zoals de gravure toont, een brand aangestoken – niet die van de naastenliefde, maar die van de revolutie en de anarchie, tegen de Rooms-katholieke Kerk en het gezag van de keizer. Naarmate hij verhardde in zijn rebellie kwam hij ertoe om, in een diabolische parodie op de brief aan de Romeinen, uit te leggen dat de protestantse vorsten de waarachtige vertegenwoordigers van God waren en dat hij het welslagen van zijn hervorming aan hen toevertrouwde. Nooit was het woord van de Franse schrijver Charles Péguy meer gerechtvaardigd : « *Alles begint op het mystieke vlak, maar eindigt in politiek.* »

En kan men zich een slechtere politiek voorstellen dan die onzinnige verheerlijking van het Germaanse ras en de Duitse geest, nog versterkt door het totalitarisme van de staat ? « *Cuius regio, eius religio* », « van wie het gebied is, van hem is ook de godsdienst » : de heerser van een bepaald vorstendom bepaalt eenzijdig welke godsdienst al zijn onderdanen verplicht moeten aanhangen ! Zo werd het protestantisme opgedrongen aan miljoenen katholieke gelovigen door heersers die vooral uit waren op de rijkdommen van de Kerk, die zij zonder verpinken aansloegen.

In de gebieden waar de lutherse Hervorming het pleit won, verdween het evenwicht tussen het geestelijke welbevinden van de zielen en de noodwendigheden van het algemeen welzijn, dat aan de volkeren eeuwenlang de ware vrijheid geschonken had.

CALVIJN EN MELANCHTHON

Meer nog dan Luther verbond **Johannes Calvijn** (1509-1564) de geestelijke hervorming met de

actie van de openbare macht. Hij was killer en rationeler dan de opstandige Duitse monnik en slaagde er in om de religieuze breuk met Rome en de opslorping van de godsdienst in de politiek een theoretische basis te geven, waardoor die universeel toepasbaar werden. Volgens abbé de Nantes zijn de rechtstreekse erfgenamen van het lutheranisme de totalitaire nazistaat en de al even totalitaire Sovjetunie. En de erfgenaam van het calvinisme is natuurlijk de Angelsaksische wereld, met aan het hoofd de VS.

Nog volgens de stichter van DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW werd de tekst die het duidelijkst de breuk in de beschaving door toedoen van de protestantse Reformatie illustreert, opgesteld door het vierde personage op de gravure, dat zijn toorts aansteekt aan die van Luther : de Duitse humanist **Philipp Melanchthon** (1497-1560). Hij schreef in 1530 de fameuze *Augsburgse Belijdenis*, die de opvattingen van de Reformatie uiteenzet. Het is door toedoen van Melanchthon dat het lutheranisme zich heeft kunnen wortelen en is blijven voortduren. Hij was veel geslepen en verzoenender van toon dan Luther ; zijn Belijdenis is een aaneenschakeling van handige formuleringen met de bedoeling de tekst te doen aanvaarden door keizer Karel V, aan wie hij op de rijksdag voorgelezen werd.

Maar noch de toenmalige katholieke theoloog Johann Eck, noch 450 jaar later abbé de Nantes lieten er zich door beet nemen. De essentie van de tekst is zonneklaar : Melanchthon predikt een geloof zonder godsdienstigheid, overeenkomstig het grote principe van Luther dat het geloof alleen volstaat en dat de zgn. goede werken nutteloos en zelfs goddeloos zijn. De Duitse humanist schrijft letterlijk : « *Vroeger legde men in de predicaties meestal de nadruk op kinderachtige en onzinnige werken, zoals rozenkransen, heiligenverering, kloostergeloften, bedevaarten, verplichte vastentijden, feestdagen, religieuze broederschappen enz.* » Zoals abbé de Nantes becommentarieerde : « *Deze kritiek op de godsdienst komt neer op de vernietiging van de Kerk, haar dienstwerk, haar sacramenten, haar eredienst en het christelijke leven bestaande uit gebeden, devoties, geloften en boetedoening, alles met het oog op het eeuwig heil !* » (CRC nr. 156, augustus 1980, p. 7).

Vervolgens presenteert Melanchthon ons wat de afgeschafte godsdienst zal vervangen : zijn utopie, het « zuivere Evangelie », want het is in naam daarvan dat hij het politieke augustinisme veroordeelt. « *Vóór Luther* », verklaart hij, « *hebben sommigen op ongeoorloofde wijze het geestelijke gezag vermengd met het wereldlijke. Ze hebben het zelfs aangedurfd om keizers en koningen op hun troon te installeren of af te zetten.* » Wat Luther echter begrepen heeft, is dat « *het geestelijke gezag de plicht heeft zich niet te bemoeien met functies die dat gezag vreemd zijn* ».

De staat is almachtig en de Kerk bezit geen enkele wettigheid om grenzen te stellen aan het optreden ervan. Scheiding van Kerk en staat, toen al ! Melanchthon is de uitvinder van de geseculariseerde staat die in alles zijn eigen weg gaat en zich niets aantrekt van de wetten van de Kerk.

DE PROTESTANTSE DECADENTIE

Tegenover de godsdienstige goede werken stelt de Duitse protestant in de lijn van Luther de seculiere, profane activiteiten zoals ze door de monnik uit Wittenberg gerehabiliteerd werden. Voor Luther volstaat het geloof ; wie het ware geloof heeft, zal "automatisch" goed willen doen aan zijn naaste. Die *solidariteit* met de medemens moet voor Luther de traditionele goede werken vervangen : elk werk gedaan in het (protestantse) geloof is een goed werk. Zo verdwijnt het onderscheid tussen het geestelijke en het profane volledig.

Melanchthon neemt dit over en op die manier leidt de Augsburgse Belijdenis naar een terugkeer van het heidense humanisme. Zijn tekst is als het ware het charter van de moderne wereld.

De christenheid, waarin de christelijke godsdienst op maatschappelijk vlak vorm kreeg en uitgroeide tot een model van hoogstaande beschaving, werd door Luther belachelijk gemaakt zonder dat hij er iets voor in de plaats stelde. Calvin en Melanchthon daarentegen legden na hem de fundamenten van een nieuw beschavingsmodel waarin alles geordend is rond de mens als middelpunt en hoogtepunt, want volgens hen regeert Christus hier beneden niet. Het doel van het aardse leven is daarom de macht van de staat en de materiële vooruitgang.

In dit nieuwe type van samenleving waarin de mens zichzelf realiseert dankzij zijn eigen krachten triomfeert het individualisme. De wet van de sterkste wordt de drijfveer van het economische en sociale leven. De naastenliefde, die de middeleeuwen verlicht had met het tedere licht van het H. Hart

van Jezus, verkilt. De afgodendienst van de Mammon wordt dan de nieuwe norm en geen enkele doeltreffende rem kan op de speculatie van het geld gezet worden. De uitvinding van dit economische liberalisme zal de katholiek gebleven landen besmetten en overspoelen door de schuld van de Franse Revolutie van 1789. De vooruitgang van het kapitalisme laat toe dat de burgerij zich verrijkt ten koste van de arbeidersklasse, die ondergedompeld wordt in ontorende levens- en werkomstandigheden. Dat leidt op zijn beurt tot een onverzoenlijke botsing, een klassenstrijd, die uitgebuit wordt door volksmenners zonder gewetensbezwaren.

Vandaag zijn we aanbeland bij de gesubsidieerde werkeloosheid en een apparaat van functionarissen ten dienste van de staat, die de voornaamste werkgever geworden is. Zonder het te beseffen zijn de protestantse maatschappijen en in hun spoor heel het christelijke Westen dezelfde helling afgegleden die het decadente Romeinse rijk naar de ondergang voerde. En wat de gezinsmoraal betreft, hebben we niets meer te leren van het heidense Rome...

Op politiek vlak vertoont de afgoderij van het soevereine volk een grote gelijkenis met de cultus die van de Romeinen verwacht werd ten opzichte van hun keizers. En wee degenen die tegen die afgoderij ingaan en kritiek hebben op de democratie ! De breuk met de waarachtige christelijke beschaving heeft werkelijk geleid naar een terugkeer van het barbarendom.

HET STILZWIJGEN VAN DE KERK

Hoe staat de Rooms-katholieke Kerk tegenover die decadentie ? Vanaf het Concilie van Trente tot aan de Z. Pius IX en de H. Pius X heeft zij gestreden tegen de protestantisering en tegen de aanspraken van de eigengereide liberale staat. Maar sinds het Tweede Vaticaans Concilie heeft zij zich met de constitutie *GAUDIUM ET SPES* officieel aangesloten bij het heidense humanisme en de

Gravure uit een 16de-eeuws hussietisch liederenboek : John Wyclif, Jan Hus, Maarten Luther en Philipp Melanchthon.

democratie. Daardoor heeft zij zichzelf ontwapend en het zwijgen opgelegd.

Toch is zij in wezen gekant tegen al die illusies. Op het door God bepaalde tijdstip zal zij haar beschavende zending terug opnemen alsof er nooit een onderbreking is geweest. Daartoe zal zij het voorbeeld hebben van ontelbare heiligen en kerkleraars en in het bijzonder volgende onvergankelijke woorden van de H. Pius X in zijn *BRIEF OVER DE SILLON* uit 1910 :

« Neen, eerbiedwaardige broeders, nooit zal men de stad anders opbouwen dan God ze opgebouwd heeft ; men zal geen samenleving vestigen als de

Kerk er niet de fundamenten van legt en de werkzaamheden leidt. Neen, de beschaving moet niet meer uitgevonden worden en er moet geen nieuwe stad in de wolken worden gebouwd. Zij bestond en zij bestaat : het is de christelijke beschaving, het is de katholieke stad. Het komt er alleen op aan haar onophoudelijk te herstellen op haar natuurlijke en goddelijke grondvesten tegen de voortdurend weerkerende aanvallen van de ongezonde utopie, de rebellie en de goddeloosheid : OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO, alles vernieuwen in Christus. »

broeder Louis-Gonzague van de Bambina

KERK EN CHRISTENHEID

ER is een groot verschil en zelfs een dodelijke tegenstelling tussen de Kerk en de wereld. Die laatste is het Evangelie vijandig gezind en is onderworpen aan de « vorst van deze wereld », Satan. Het is dus een wereld die nog niet veroverd en overwonnen is door de liefde en de macht van haar uiteindelijke Heer en Koning, Jezus Christus. Maar toch : wat zou de Kerk zijn als zij niet ingeplant was in de wereld ? Als zij slechts een geestelijke gemeenschap zou zijn, een puur religieuze band zonder enige materiële basis of sociale instelling ? Het is normaal en noodzakelijk en ze heeft er van Christus de opdracht toe gekregen dat de Kerk alle realiteiten van het aardse leven, van de gezinnen, de volkeren en de staten in zich opneemt.

De evangelisch geworden wereld, bevrijd van de voogdij van Satan en volledig geleid door de wet van Christus, noemen wij de christenheid.

1. De falangist weigert de Kerk te zien als een entiteit *zonder betrokkenheid of inzet in de wereld*. Voor hem gaat het bij Kerk en christenheid om dezelfde aarde, dezelfde steden, dezelfde volkeren. Die moeten beschouwd worden zowel in hun profane noodwendigheden, tradities, activiteiten en doelstellingen als in hun godsdienstige organisatie, levenswijze en bestemming. Zonder de Kerk kan de christenheid – die tegenwoordig verschrikkelijk door de Kerk in de steek gelaten wordt – zich niet lang handhaven in haar orde, deugd en schoonheid : de Kerk moet haar een ziel, een elan en een bovennatuurlijk pantser geven.

En omgekeerd is de Kerk zonder de christenheid – zoals in tijden van vervolging en vandaag van liberalisme en anarchie – blootgesteld aan ziekte, verval en dood, ondanks wonderen van voortdurende heldhaftigheid.

2. De falangist weigert een christelijke wereld die zich niet onderwerpt aan de Kerk en zich niet voor haar wil opofferen. Want de Kerk moet van die wereld de inspiratiebron, de voedster en de onmisbare gids zijn. Hij past er ook voor op te dromen van een geheel vergeestelijkte, “abstracte” Kerk zonder band of relatie met de aardse maatschappij, haar gezagsdragers en wetten. Met zo’n dromerijen riskeert hij de ondergang van beide, de Kerk én de wereld.

« De Kerk, dat is Jezus Christus, vergoten en medegedeeld » (Bossuet). Zij is dus voor alle tijden de verwezenlijking van wat God in zijn Voorzienigheid en Voorbeschikking vastgelegd heeft, volgens het mysterieuze plan van zijn wijsheid. Vanaf haar stichting tot in onze dagen is zij, met al haar *ups* en *downs*, met de verdiensten en de misdaden van al haar heilige of zondige leden, uiteindelijk geweest wat God wilde dat zij was. Meer nog dan de instelling die Gods uitgesproken wil vervulde en die de ideale norm is, is de Kerk datgene geweest wat van alle eeuwigheid bepaald en besloten was : de instelling waarin God zijn welbehagen heeft gevonden. Zo is zij de zichtbare manifestatie van de glorie van Christus in de wereld.

3. De falangist is sterk en weloverwogen gehecht aan het concept van de christenheid. Hij is

trots op haar roemrijk verleden, bekommerd om haar tegenwoordig bestaan en enthousiast over haar universele roeping. Hij verdraagt de valse kritiek niet die op de christenheid wordt uitgeoefend : dat zij een gesloten *getto* zou zijn, jaloers op haar tijdelijke en geestelijke goederen. Hij weet dat er voor de hem dierbare christenheid slechts wettigheid, leven en toekomst is dankzij het mysterieuze sap van de goddelijke genade, dat enkel geschonken wordt door de Rooms-katholieke Kerk. Want die zou onmogelijk geheel de menselijke orde kunnen inspireren en bezielen als zij niet op de eerste plaats Kerk van de genade was, Kerk van de eeuwige zaligheid, Kerk waarvan het hart zich elders bevindt, ver boven de dingen van deze wereld : in de Hemel, waar haar Bruidegom Jezus Christus is, en in het Onbevleete Hart van Maria, waarheen zij onophoudelijk haar kinderen probeert te leiden.

Bijgevolg koestert de falangist een grote verering voor de voorbije eeuwen van de Kerk en de christenheid en is hij er bijzonder aan gehecht. In tegenstelling tot al de waanzin van revolutionairen en valse hervormers ziet hij er het werk van God in, geboetseerd door zijn « twee onvermoeibare handen » : Christus en de Geest, die beiden Vertrousters zijn. En hij ziet de toekomst als de verdere ontwikkeling van die eeuwenoude godsdienst en beschaving, die niet alleen de stempel van wijze en heilige voorouders dragen, maar vooral ook van God zelf.

Punt 15 van de 150 PUNTEN VAN DE FALANX VAN DE ONBEVLEETE

OP BEDEVAART VOOR EERHERSTEL

In de maand mei, de mooie maand van Maria, ondernamen we met tientallen Vlaamse, Waalse en Franse CRC-ers een driedaagse bedevaart doorheen het Vlaamse land. Ons doel was om de Onbevleete Maagd Maria te smeken ons ter hulp te komen en om eerherstel te doen voor de beledigingen die haar Hart moet ondergaan vanwege hen die haar vergeten, misprijzen of hardnekkig weigeren op haar verzoeken in te gaan. Want de zielen gaan verloren en van heilighdom naar heilighdom weerklonk in onze oren de angstkreet van de Z. Edward Poppe, actueler dan ooit :

« Maria, heb medelijden met ons, heb medelijden met de zielen, heb medelijden met uw Kerk ! Maria ! Maria ! Ongeloof en verderf trekken op door de straten van onze steden, via kleine deuren en grote portalen, en de gesel van de zonde dringt binnen in miljoenen zielen ! Haat en onrechtvaardigheid overheersen volkeren en landen. Wat eeuwenlang gespaard bleef, stort vandaag ineen. Maria ! Maria ! Zal de duivel nu de wet stellen op de straat, in het dorp, in de school, in onze huizen ? Zal hij het goddelijke Evangelie van uw Zoon doen verdwijnen uit de samenleving en de geest van de christenen zelf ? O Maria, almachtige Middelaress, open eindelijk uw beminnelijk Hart en uw weldoende handen ! Wanneer zult Gij opnieuw, voor eeuwig en altijd, de kop van de Slang verpletteren ? Wanneer zal Jezus eindelijk heersen zoals Hij het verdient ? Wanneer zal de arme wereld opnieuw uw lof en die van Jezus herhalen : LAUDETUR JESUS ET MARIA ! » (mei 1918).

DE CONTRAREFORMATIE IN ANTWERPEN

Op de eerste dag van onze bedevaart dompelden wij ons onder in de katholieke Contrareformatie in Antwerpen. We begonnen onze tocht aan de voet van de kathedraal, waarvan de laatgotische torenbekroning een echt kantwerk van steen is. Zij is gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw, zoals heel de stad Antwerpen. Overal vindt men tegen de gevels en op de straathoeken beelden van haar terug. In het historisch centrum zijn er zo maar eventjes tweehonderd, uit alle stijlperiodes, van de barok tot de art deco.

Na een vurig gebed in de kathedraal bij het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Antwerpen trokken we naar de Grote Markt. Onder de gildehuizen trok vooral het Spanjepand van de voetboogschutters onze aandacht, met zijn magnifieke renaissancegevel en zijn verguld beeld van Sint-Joris die zijn lans in de muil van de draak plant. Tijdens zijn bezoek aan Vlaanderen in 1994 was abbé de Nantes erg onder de indruk van dit beeld van zijn patroonheilige en liet er een grote foto van maken voor in de kapel van het *Maison Saint-Joseph* ! En dan is er natuurlijk het renaissance-stadhuis, een harmonische combinatie van een Florentijns *palazzo* en een typisch Noord-Europese trapgevel. Pal in het midden prijkt een groot beeld van de Maagd Maria dat er in de 17de eeuw kwam op initiatief van de jezuïeten.

De prachtige domnicanenkerk van Sint-Paulus oogstte bewondering

bij alle Franstaligen. Ze werd voltooid in 1571, het jaar zelf van de overwinning van de christelijke vloot op de Turken bij Lepanto, en daarom wilden de volgelingen van Sint-Dominicus ze in het teken stellen van de Rozenkrans. Het resultaat is « *een barok juweel in een gotisch schrijn* », vol schitterende beelden en schilderijen.

Hier hield broeder Edward een boeiende voordracht over « *Hervorming en Tegenhervorming in Antwerpen* », met de sprekende ondertitel : « *Misdaad en straf, inkeer en eerherstel* ». Want de rijke, kosmopolitische metropool weigerde in de 16de eeuw om kordaat op te treden tegen de protestantse ketterij, om de commerciële belangen niet te schaden... Die

schuldige tolerantie werd bestraft met de verwoestende Beeldenstorm en later met de calvinistische dictatuur, die de katholieke godsdienst verbood en van Antwerpen een tweede Genève maakte. Dankzij de Spaanse legers kwam het in 1585 tot de bevrijding van de stad – wat de anti-katholieken steevast de *val* van Antwerpen noemen ! – en volgde oprechte inkeer. In de 17de eeuw zou de stad een katholiek bolwerk worden waar geld noch moeite werden gespaard voor de triomf van de Kerk in devotie, kunst en cultuur.

Wat konden we dan beter doen om trouw te blijven aan die geest van Contrareformatie, die de katholieke Renaissance aankondigt en voorbereidt, dan in deze kerk het rozenhoedje te bid-

ONZE-LIEVE-VROUW VAN HANSWIJK :
« Toon dat Gij Moeder zijt ! »

Sint-Paulus, de voormalige kerk van de dominicanen in Antwerpen, is werkelijk « een barok juweel in een gotisch schijn ».

den? Zoals zuster Lucia toevertrouwde aan pater Fuentes: « *In deze laatste tijden die wij beleven heeft de Allerheiligste Maagd aan de rozenkrans een nieuwe kracht gegeven. Met de rozenkrans zullen wij onszelf heiligen, Onze-Lieve-Heer troosten en de redding van veel zielen bekomen.* »

De volgende etappe was de jezuïetenkerk, de eerste ter wereld die toegewijd werd aan Sint-Ignatius, vandaag de Sint-Carolus Borromeüskerk. Deze "marmeren tempel", opgetrokken in een recordtijd (1615-1621) en binnenin versierd door Rubens en zijn leerlingen, kan wedijveren met de mooiste Italiaanse barokkerken. Hier bevond zich het brandpunt van de katholieke Contrareformatie in de Spaanse Nederlanden, met tegenover de kerk het studiecentrum van de jezuïeten en ernaast hun sodaliteits-huis, vergaderruimte van de *sodaliteiten* of mariale verenigingen die de elite van de Scheldestad groepeerden (tot 3000 leden!).

Binnenin de kerk, in de schitterende Mariakapel waar een beeld van de H. Maagd troont dat uit de eik van Scherpenheuvel werd gesneden, plaatste men een tijdje geleden een vreselijk beeld: een enorme naakte man die achterovervalt (zogezegd "in vertrouwen op God"). « *De gruwel van de verwoesting* », zou de profeet Daniël gezegd hebben... En de engel van de Cabeço: « *Eerherstel!* » We baden drie weesgegroeten om de belediging onze hemelse Moeder aangedaan uit te wissen. Aan de buitenkant van de kerk, ter hoogte van het tabernakel, zijn twee grote engelen aangebracht in verering voor een monstrans; ze

herinneren de voorbijganger eraan dat ook hij ingetogen « *het Aller-kostbaarste Lichaam, Bloed, Ziel en Godheid* » van Jezus Christus moet vereren, « *aanwezig in alle tabernakels op aarde* ».

DE Z. MOEDER ANNA, BESCHERMSTER VAN ANTWERPEN

Onze tocht door Antwerpen eindigde in de Karmel aan de Rosier, gesticht in 1615 door de Z. Anna van Sint-Bartholomeüs, die de geliefde vertrouweling en volmaakte leerlinge van de H. Teresia van Avila was. Van de overste mochten we er de relieken van de Z. Anna, "beschermster van Antwerpen", vereren.

Anna, geboren bij Avila in 1549, trad op 21-jarige leeftijd binnen als lekenzuster in het

kloostertje van San José, van waaruit de *Madre* haar hervorming van de Karmel begonnen was. Onze-Lieve-Heer wou namelijk religieuzen die zouden bidden en zich opofferen om te beletten dat de arme zielen in de ketterij terechtkwamen. Zuster Anna verhaalt een visioen dat ze kreeg: « *Op een dag ging ik bidden in de kluis van Sint-Franciscus. Toen ik binnentrad, nam ik een zeer fijne geur van bloemen waar en daardoor geraakte ik ingekeerd. De Heer kwam binnen zoals Hij in de wereld rondging, heel schoon was Hij. Hij scheen zeer bedroefd te zijn, naderde tot mij en legde zijn heilige hand op mijn linkerschouder. [...] Hij stortte in mijn hart de smart die Hij droeg en sprak: "KIJK HOEVEEL ZIELEN ER VOOR MIJ VERLOREN GAAN. HELP ME." En Hij toonde mij Frankrijk, alsof ik daar geweest was, en ik zag hoe*

Met de bouw van hun barokke kerk in Antwerpen, vandaag gewijd aan Sint-Carolus Borromeüs, leverden de jezuïeten een architectonisch meesterwerk af.

miljoenen zielen door de ketterij verloren gingen. »

Na een kort verblijf in Frankrijk, eerst in Parijs en daarna in Pontoise, werd ze naar de Lage Landen gestuurd en meer bepaald naar Antwerpen. Jezus moedigde haar aan : « *SCHEP MOED EN GA ERHEEN. DEZE STICHTING ZAL EEN VLAMMENDE TOORTS ZIJN DIE LICHT ZAL GEVEN AAN HEEL DIT LAND.* » In 1615 vestigde Moeder Anna van Sint-Bartholomeüs de Karmel in de Scheldestad. De eerste steen ervan werd gelegd door de vrome aartshertogen Albrecht en Isabella, die in naam van Filips II de Spaanse Nederlanden bestuurden.

Maar in 1621 overlijdt aartshertog Albrecht. Zijn weduwe moet nu geheel alleen het hoofd bieden aan de protestantse dreiging uit het Noorden. Maar Isabella heeft het grootste vertrouwen in Moeder Anna die « *een leger in slagorde* » waard is : ze vraagt haar met grote nadruk te bidden voor het behoud van de Spaanse Nederlanden en meer bepaald voor Antwerpen, dat bedreigd wordt door de Hollandse geuzen. Tot driemaal toe redt de karmelietes de stad met haar vurige gebeden.

Ze stierf op 7 juni 1626, op het feest van de H. Drie-eenheid – zoals zij verlangd had. In 1917 werd zij zaligverklaard. We onthouden van haar dat zij ervan hield elke dag de rozenkrans te bidden. Vóór haar intrede in de Karmel van Avila, toen ze nog niet wist hoe ze haar verlangen naar het religieuze leven moest realiseren, zag ze in een droom Onze-Lieve-Vrouw op een troon van licht en met het Kindje Jezus op haar arm. « *Ze keek me vol goedheid aan. Het goddelijke Kind begon mij met de rozenkrans naar zich toe te trekken, als om te spelen. Hij trok zo hard dat ik wakker werd. De Moeder van God zei me toen : "Laat begaan en wees niet bang. Ik zal je zelf binnenleiden in mijn Huis."* Na die woorden verdween zij. Ik bleef heel getroost achter en met een nog heviger verlangen dan ooit tevoren om mijn God te dienen. »

« TOON DAT GIJ MOEDER ZIJT »

De volgende halte op onze bedevaart was de fraaie basiliek van Onze-Lieve-Vrouw van Hanswijk in Mechelen. In het jaar 988 liep op de Dijle, ter hoogte van deze plek, een volgeladen schip vast. Alle goederen werden aan land gebracht, maar zelfs toen lukte het niet om het schip weer vlot te trekken. Vooraan op de boot stond een beeld van Maria ; toen men dit beeld aan land bracht, kwam het vaartuig eindelijk in beweging. De aanwezigen zagen hierin het teken dat de Maagd Maria hier wou wonen, in wat toen een onherbergzaam en moerassig gebied was : Hanswijk. Het beeld kreeg een voorlopig onderkomen in een bestaande kapel, maar toen het aantal bedevaarders toenam, besloot men er een eigen en grotere kapel voor op te richten.

In 1272 werd Mechelen getroffen door de pest. De bewoners van Hanswijk namen hun toevlucht tot "hun" Onze-Lieve-Vrouw en wilden er in processie mee naar de kathedraal trekken. Maar toen de Manneblussers die massa mensen zagen naderen, waren ze bang voor een opstand en sloten de poorten. Toen hieven die van Hanswijk het *Ave Maris Stella*

aan en bij het vers "*Monstra te esse Matrem*" ging de Brusselsepoort vanzelf open ! Het beeld werd opgesteld in Sint-Rombouts en kort daarop eindigde de vreselijke gesel.

De eerste kerk van Hanswijk werd in 1578 platgebrand door de calvinisten, die in Mechelen net als in Antwerpen de macht grepen ; gelukkig kon het mirakelbeeld in veiligheid gebracht worden. Toen de Spanjaarden Mechelen bevrijd hadden en de katholieke godsdienst hersteld was, besloten de Mechelaars een gloednieuwe kerk op te richten ter ere van Onze-Lieve-Vrouw van Hanswijk. In deze basiliek zongen wij van ganser harte de Mis van het Onbevleete Hart van Maria en luisterden er naar de mooie preek van de celebrant.

Het beeld werd in 1876 gekroond door de aartsbisschop van Mechelen op initiatief van de Z. Paus Pius IX, in aanwezigheid van alle Belgische bisschoppen. Verschillende koningen en koninginnen kwamen Onze-Lieve-Vrouw hier vereren. Ze bewerkte verschillende mirakels, waarvan de vele ex voto's aan de muren getuigen.

VAN ABDIJ NAAR ABDIJ

Na een uitstekende maaltijd en een verkwikkende nachtrust bracht de tweede dag van onze pelgrimstocht ons van de norbertijnenabdij van Tongerlo, waar we op zondag de Mis bijwoonden, naar die van Averbode : een tocht van 14 km langs schilderachtige bos- en veldwegen.

Alle abdijen van de norbertijnen zijn toegewijd aan de Maagd Maria en het is ter ere van haar Onbevleete Ontvangenis, waarin Sint-Norbertus sterk geloofde, dat de monniken een wit habijt dragen. Eén van hen, de Z. Hermann-Joseph von Steinfeld, noemde Maria zijn "Roos" en zong al in de 12de eeuw de lof van haar Onbevleete Hart !

Deze twee Vlaamse abdijen waren in het verleden belangrijke centra van godsvrucht en mariaal apostolaat. De aartsbroederschap van Onze-Lieve-Vrouw van het H. Hart in Averbode telde in de jaren 1950 één miljoen leden. De paters van Tongerlo stichtten in 1931 de Mariale Dagen en later het Eerherstellend Priesterwerk Fatima, waardoor zij de boodschap van de Cova da Iria konden bekend maken in België en zelfs in Belgisch Congo, waar zij missioneerden. Vandaag lopen die abdijen echter langzaam maar zeker leeg ; de zoete en barmhartige Maagd laat zich er niet meer zien zoals ze is : « *onze Moeder* », omdat haar kinderen haar boodschappen verwaarlozen.

Toch was Averbode in de tijd van de Z. Edward Poppe (1890-1924) en onder zijn impuls een enthousiaste brandhaard van de Eucharistische Kruistocht en de devotie tot Maria, Middelaars van alle genaden ! Tijdens een halte in het Mariapark naast de abdij en terwijl een vriendelijke norbertijn ons ondertussen per taalgroep rondleidde in het complex, ging broeder Edward in op het leven en de betekenis van zijn heilige patroon.

« UW RIJK KOME ! »

Priester Poppe had een ziel van vuur, een offervaar-

In de abdijkerk van Averbode baden we samen met de paters de vespers.

dige en mariale ziel. Niet alleen door zijn heiligheid, maar ook door zijn bezieling van de Eucharistische Kruistocht volgens de geest van de H. Pius X, heeft hij « *eerherstel* » gebracht voor de lauwheid en het afglijden in de richting van het liberaal-katholicisme van de geestelijkheid van zijn generatie. Hij reikt bij wijze van spreken de hand aan onze vader, abbé de Nantes : hij overleed op 33-jarige leeftijd in 1924 – het geboortjaar van de stichter van *DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20TE EEUW* – waarbij hij zijn leven offerde opdat andere priesters zouden opstaan beziel met dezelfde liefde voor Jezus en Maria en dezelfde ijver voor hun heerschappij.

Als jongeman aarzelde Edward Poppe tussen het monnikenleven bij de benedictijnen en de roeping van wereldpriester. Maar Christus riep hem om zijn soldaat te zijn : « *HET KLOOSTER BRENGT SLECHTS VREDE AAN HEN DIE IK ERHEEN ROEP. JIJ, MIJN ZOON, ZAL DE VREDE ENKEL VINDEN IN DE STRIJD.* » In het seminarie nam hij het besluit om een heilig priester te worden : « *Liever sterven dan God maar half te dienen.* » Als reactie tegen de wereldse en liberale geest die de priesteropleidingen toen al bedreigde, omhelsde hij met andere « *Filioli Caritatis* » een vurige devotie tot de Eucharistie en de Maagd Maria, aan wie hij zich toewijdde in de basiliek van Scherpenheuvel : « *Vanaf nu zal ik niet bang zijn om me helemaal in de stroom van Gods goedheid en genaden te werpen, om me te verliezen in Maria.* »

Als onderpastoor in de Gentse Sint-Coletaparochie stichtte hij een Communiebond, het Werk van de eucharistische catechisten en een Liga tot eerherstel. Maar weldra moest hij daarmee ophouden, want zijn oversten keurden zijn initiatieven af en hijzelf was vol-

komen uitgeput. Zijn hartenkreet was de trouwe echo van het Onbevleete Hart van Maria : « *Gaat de wereld verdwijnen in een hellepoel van verdoemenis ? Ach, Jezus ! Wat kunnen de kleinen eraan doen als hun ouders slecht waren en hun priesters geen heiligen zijn ? Ach, Heer, als Gij uw priesters zoudt zenden, de uwe, de ware, de arme en heilige... die kleinen konden gered worden, die massa's konden onder uw liefdestenten gebracht worden en U bewaard blijven voor eeuwig ! Gedenk dat Gij geleden hebt, gedenk uw oneindige liefde en de onschuld der kleinen. Zend uw priesters ! Moeder, toon u Moeder ! Priesters, Jezus, echte priesters !* » (12 juli 1918). Het was voor de komst

van die « eucharistische en mariale » heilige priesters dat hij bad en zijn leven offerde.

Zijn gezondheid ging ondertussen sterk achteruit. Na zijn benoeming als aalmoezenier van een klein zusterklooster in Moerzeke stichtte hij, samen met de paters norbertijnen van Averbode, een Eucharistische Kruistocht, waarvoor hij het tijdschrift « *Zonneland* » in het leven riep. Zijn gedrevenheid en pedagogische aanpak zouden in andere landen nagevolgd worden, zelfs in Mexico door de *Cristeros* !

Toen het terug wat beter met hem ging, werd hij aangesteld in Leopoldsburch als geestelijk directeur van de seminaristen en religieuzen die er een jaar militaire dienst moesten doen. Zijn geestelijke voordrachten en korte « woordjes » deden er wonderen : er leek een « *genadevloed* » van hem uit te gaan. Maar dan velde een hartinfarct hem en naderde zijn einde. « *Ik heb mij aan God aangeboden als een graankorrel, die door dood en verdwijning dient vermenigvuldigd te worden in vele andere apostelen van het Rijk, beter dan ikzelf* » (12 mei 1924).

Zijn laatste meditatie, in de vorm van een gedicht, handelt over de Kerk waarvan hij de wegwijning door het gebrek aan een bovennatuurlijke geest zag aankomen. Zijn visie stemt perfect overeen met de analyse van abbé de Nantes over de crisis die wij doormaken ten gevolge van het vermaledijde Concilie. Het gedicht eindigt met volgende woorden van verrijzenis :

« Toen ging daarin aan 't gloeien lijk een vlam
De stille broodschijn van 't geslachte Lam.
'k Zag d'ogen opengaan, de mond in jubel beven
En 'k hoorde 't klare woord : "Ik zal herleven" »
(O Salutaris).

ONZE-LIEVE-VROUW VAN SCHERPENHEUVEL

« Waar men ga langs Vlaamse wegen... komt men U, Maria, tegen » : het zijn het katholieke geloof en de verering van Maria die altijd al de Vlaamse ziel gekenmerkt hebben, maar die ook het cement vormden tussen Vlamingen en Walen, die hen een nationale identiteit gaven en hen verenigd hielden rond hun katholieke soevereinen. We keken dan ook uit naar het doel van onze derde bedevaartsdag : de basiliek van Scherpenheuvel, hart van de katholieke godsdienst en de mariale devotie in België.

« Wij houden het meest van Ons Lieve Vrouwke van Scherpenheuvel. Ge moogt daar nu van peinzen wat ge wilt, maar als ge van kinds-af-aan die schone kerk, de vierkante toren en de ronde toren met de gouden sterren daar hebt zien staan, boven op de heuvelkam, altijd die hoge toren daarboven, een beetje dichter bij de hemel dan al de rest, als ge alle ze leven uw moeder, bij ongeluk en verdriet, hadt horen zeggen : "We zullen zondag maar eens beweeg gaan naar Ons Lieve Vrouwke van Scherpenheuvel", dan zoudt ge verstaan dat er voor ons maar één Lieve Vrouwke is dat echt meetelt » (Ernest Claes).

De *scherpen heuvel* : een heuvel met zeven uit-sprongen midden in het golvende landschap van Vlaams-Brabant, in het midden van wat nu het koninkrijk België is. Die bijzondere heuvel werd de inspiratiebron voor de huidige basiliek met haar zeven binnenkapellen en zeven buitenkapellen. Toch was de heuvel in het begin een volkomen lege plek. Het was Onze-Lieve-Vrouw zelf die de zielen naar zich toe zou trekken en deze plaats zou bevolken, om haar vijanden in verwarring te brengen.

In een oude eik op de heuvel bevond zich een beeldje van de Maagd Maria. Niemand wist sinds wanneer het daar hing. Men vertelt dat op een dag een herder voorbij deze boom kwam. Hij wou het beeldje meenemen, maar dat werd zwaar als lood en bovendien leek de herder wel aan de grond genageld te zijn : hij kon geen stap meer verzetten. Zijn meester vond hem daar bij valavond, hing het beeldje terug...

en plots kon de herder zich weer voortbewegen. De mensen in de omtrek richtten zich tot deze Maagd om allerlei genaden te verkrijgen, vooral de genezing van zieken, en ze werden vaak verhoord.

Het beeldje werd in 1580 verbrand door de calvinisten en zeven jaar later vervangen door een ander. De H. Maagd verrichtte onmiddellijk grote en spraakmakende mirakels, waardoor de faam van Scherpenheuvel voortdurend toenam. De aartsher-togen Albrecht en Isabella besloten hier een groot heiligdom op te richten ter ere van de Maagd Maria. Ze wilden bovendien heel de heuvel omvormen tot een grote citadel, symbool van het katholieke verzet tegen het protestantisme. Het moest een mariaal bolwerk van de Contrareformatie worden en binnen de muren ervan moest een nieuwe stad het licht zien : de stad van Maria !

Om de geplande stenen kapel te kunnen oprichten werd de oude eik omgehakt. Uit het hout ervan vervaardigde men beeldjes en paternosters. Vooral door toedoen van Isabella werd een 50-tal beeldjes over heel Europa verspreid ; één kwam dankzij de H. Marguerite Bourgeoys zelfs terecht in het Canadese Montréal ! De H. Paus Pius V kende een volle aflaat toe aan alle bedevaarders die de heuvel beklommen ter gelegenheid van een van de grote Mariafeesten. Wij deden dat op de eerste dag van de aan haar gewijde meimaand, in het spoor van de ontelbare pelgrims die vroeger biddend en zingend op weg gingen naar hun goede Moeder. Maar sinds Vaticanum II is de traditie helaas tot een sportieve prestatie gedegradeerd...

In het begin van de 17de eeuw verrees dan de huidige kerk, vol mariale symboliek. Kijken we maar naar de monumentale koepel die bezaaid is met vergulde sterren, een verwijzing naar Onze-Lieve-Vrouw als *Stella matutina* (Morgenster). Of naar de trap die over de koepel loopt : de *Scala Jacob* (Jacobs ladder), symbool voor Maria die ons letterlijk doorheen de sterren naar de Hemel voert.

Wij sloten onze bedevaart af met de Mis die een bevriend priester opdroeg aan het hoofdaltaar van de basiliek, in het bijzijn van veel andere bedevaarders. In zijn sermoen herinnerde de celebrant krachtig aan de actualiteit van de boodschap van Fatima. En aansluitend viel broeder Edward een uitzonderlijk privilege ten deel : de vice-rector zette hem het miraculeuze beeld van zijn heilige Patrones op het hoofd. Het was de ultieme genade van een prachtige bedevaart die er zo vele telde. Ongetwijfeld heeft hij aan de voet van het altaar gevraagd dat zijn vaderland mee deel mag hebben aan de triomf van het Onbevleete Hart van Maria door een ver-overende wedergeboorte van het katholieke geloof !

broeder Thomas van OLV van Altijdurende Bijstand

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : L. Oorts, Heideweg 14, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland : € 20. Steunabonnement : vanaf € 25.

IBAN : BE47 0003 3020 5780. BIC : BPOTBEB1.

Internet : <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com